ROZSUDEK SOUDU (pátého rozšířeného senátu)

12. června 2007 *

Ve spojených věcech T-57/04 a T-71/04,

Budějovický Budvar, národní podnik, se sídlem v Českých Budějovicích (Česká republika), zastoupený F. Fajgenbaumem, advokátem,

žalobce ve věci T-57/04,

Anheuser-Busch, Inc., se sídlem v Saint Louis, Missouri (Spojené státy), původně zastoupená V. von Bomhardem, A. Renckem, A. Pohlmannem, D. Ohlgartem a B. Goebelem, poté V. von Bomhardem, A. Renckem, D. Ohlgartem a B. Goebelem, advokáty,

žalobkyně ve věci T-71/04,

* Jednací jazyk: angličtina.

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému A. Folliard-Monguiralem a I. de Medrano Caballerem, jako zmocněnci,

žalovanému,

přičemž dalšími účastníky řízení před odvolacím senátem OHIM, vystupujícími jako vedlejší účastníci řízení před Soudem, jsou

Anheuser-Busch, Inc. (ve věci T-57/04),

Budějovický Budvar, národní podnik (ve věci T-71/04),

jejichž předmětem je zrušení rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 3. prosince 2003 (věci R 1024/2001-2 a R 1000/2001-2), týkajícího se námitkového řízení mezi Budějovickým Budvarem, národním podnikem, a Anheuser-Busch, Inc.,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(pátý rozšířený senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby a K. Jürimäe, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: I. Natsinas rada,

s přihlédnutím k žalobám došlým kanceláři Soudu dne 10. února 2004 (věc T-57/04) a dne 20. února 2004 (věc T-71/04),

s přihlédnutím k usnesení předsedy pátého senátu Soudu ze dne 23. září 2004 o spojení těchto věcí pro účely písemné části řízení, ústní části řízení a rozsudku v souladu s článkem 50 jednacího řádu Soudu,

s přihlédnutím k vyjádřením k žalobám OHIM došlým kanceláři Soudu dne 27. září 2004,

s přihlédnutím k vyjádřením k žalobě vedlejších účastníků řízení došlým kanceláři Soudu dne 28. září 2004 (věc T-71/04) a dne 29. září 2004 (věc T-57/04),

s přihlédnutím k předání těchto věcí pátému rozšířenému senátu Soudu a po jednání konaném dne 13. října 2005,

s přihlédnutím k usnesení o znovuotevření ústní části řízení ze dne 14. května 2007 a k vyjádřením účastníků řízení k návrhu na nevydání rozhodnutí ve věci zaslanému společností Anheuser-Busch, Inc., dne 8. května 2007 ve věci T-71/04,

s přihlédnutím k ukončení ústní části řízení dne 24. května 2007,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

I – *Mezinárodní právo*

1 Články 1 až 5 Lisabonské dohody na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu (dále jen „Lisabonská dohoda") ze dne 31. října 1958, revidované ve Stockholmu dne 14. července 1967, změněné dne 28. září 1979, stanoví následující:

„Článek 1

1. Země, jichž se tato Dohoda týká, tvoří Zvláštní unii v rámci Unie na ochranu průmyslového vlastnictví.

2. Zavazují se podle podmínek této Dohody chránit na svých územ[n]ích označení původu výrobků jiných zemí Zvláštní unie, která jsou uznávána a chráněna z tohoto titulu v zemi původu a zapsána u Mezinárodního úřadu duševního vlastnictví [...], o kterém pojednává Úmluva zřizující Světovou organizaci duševního vlastnictví [...].

Článek 2

1. Ve smyslu této Dohody se rozumí pod pojmem označení původu zeměpisný název země, oblasti nebo místa sloužící k označení, odkud pochází výrobek, jehož jakost anebo znaky jsou dány výlučně nebo podstatně zeměpisným prostředím, čítaje v to činitele přírodní a činitele lidské.

2. Zemí původu je ta země, jejíž jméno nebo jméno její krajiny nebo místa tvoří označení původu, které poskytlo výrobku jeho obecnou známost.

Článek 3

Ochrana se zajišťuje proti veškerému přisvojování nebo napodobování, i když pravý původ výrobku je označen nebo i když označení je použito v překladu nebo je doprovázeno výrazy, jako např. ‚druh', ‚typ', ‚způsob', ‚imitace' nebo pod.

Článek 4

Ustanovení této Dohody nikterak nevylučují již platnou ochranu označení původu poskytovanou v jednotlivých zemích této Zvláštní unie na podkladě jiných

mezinárodních ujednání, jako např. Pařížské úmluvy ze dne 20. března 1883 na ochranu průmyslového vlastnictví a jejích pozdějších revizí a Madridské dohody ze dne 14. dubna 1891 o potlačování falešného nebo klamavého označení původu a jejích pozdějších revizí, nebo na podkladě národního zákonodárství nebo právní vědy [judikatury].

Článek 5

1. Označení původu se zapíší u Mezinárodního úřadu na žádost úřadů zemí Zvláštní unie na jméno osob fyzických nebo právnických, veřejných nebo soukromých, oprávněných užívat těchto označení podle jejich národního zákonodárství.

2. Mezinárodní úřad oznámí neprodleně zápisy úřadům členských zemí Zvláštní unie a uveřejní je v periodicky vydávaném věstníku.

3. Úřady zemí mohou prohlásit s udáním důvodů, že nemohou zajistit ochranu určitého označení původu, jehož zápis jim bude oznámen, pokud jejich prohlášení bude doručeno Mezinárodnímu úřadu ve lhůtě jednoho roku ode dne přijetí oznámení o zápisu. Toto prohlášení nemůže v dotyčné zemi způsobit újmu jiným formám ochrany označení, na něž by si oprávněný žadatel mohl činit nárok ve smyslu ustanovení výše uvedeného článku 4.

[...]“

2 Pravidla 9 a 16 prováděcího řádu k Lisabonské dohodě, který vstoupil v platnost dne 1. dubna 2002, stanoví následující:

„Pravidlo 9

Prohlášení o odmítnutí

1) Prohlášení o odmítnutí ochrany musí být oznámeno Mezinárodnímu úřadu příslušným orgánem smluvní země, pro niž je odmítnutí vydané, a musí být tímto orgánem podepsáno.

[...]

Pravidlo 16

Neplatnost

1) Jestliže jsou účinky mezinárodního zápisu ve smluvní zemi prohlášeny za neplatné a neplatnost již nemůže být předmětem žádného opravného prostředku, musí být neplatnost oznámena Mezinárodnímu úřadu příslušným orgánem smluvní strany. [...]" *(neoficiální překlad)*

II – *Právo Společenství*

3 Články 8 a 43 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů použitelném v rozhodné době, zní následovně:

„Článek 8

Relativní důvody pro zamítnutí zápisu

1. Na základě námitek majitele starší ochranné známky se přihlášená ochranná známka nezapíše:

a) pokud je totožná se starší ochrannou známkou a výrobky nebo služby, pro které byla podána přihláška ochranné známky, jsou totožné s výrobky nebo službami, pro které je starší ochranná známka chráněna;

b) pokud z důvodu totožnosti nebo podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti na území, na kterém je starší ochranná známka chráněna; nebezpečí záměny zahrnuje i nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.

2. ‚Staršími ochrannými známkami' se pro účely odstavce 1 rozumějí:

a) ochranné známky s dřívějším datem podání přihlášky, než je datum podání přihlášky ochranné známky Společenství, s případným přihlédnutím k právu přednosti uplatněnému ve vztahu k těmto ochranným známkám, které patří do těchto kategorií:

[...]

iii) ochranné známky zapsané na základě mezinárodní přihlášky s účinky pro členský stát;

[...]

4. Na základě námitek majitele nezapsané známky nebo jiného označení užívaného v obchodním styku, jehož význam není pouze místní, se přihlášená ochranná známka nezapíše, pokud podle právních předpisů členského státu, které se na toto označení vztahují:

a) práva k tomuto označení vznikla přede dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství, případně přede dnem práva přednosti, uplatněného ve vztahu k přihlášce ochranné známky Společenství;

b) toto označení poskytuje svému majiteli právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

[...]

Článek 43

Průzkum námitek

[...]

2. Na žádost přihlašovatele je majitel starší ochranné známky Společenství, který podal námitky, povinen předložit důkaz o tom, že po dobu [během doby] pěti let před zveřejněním přihlášky ochranné známky Společenství byla starší ochranná známka na území Společenství skutečně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána a které uvádí pro odůvodnění námitek, nebo důkaz o existenci řádných důvodů pro její neužívání, pokud je k tomuto dni starší ochranná známka Společenství zapsána nejméně po dobu pěti let. Nejsou-li takové důkazy předloženy, námitky se zamítnou. Byla-li starší ochranná známka užívána pouze pro některé z výrobků nebo služeb, pro které je zapsána, považuje se pro účely projednání námitek za zapsanou pouze pro tyto výrobky nebo služby.

3. Odstavec 2 se vztahuje i na starší národní ochranné známky uvedené v čl. 8 odst. 2 písm. a), přičemž užívání na území Společenství je nahrazeno užíváním na území členského státu, kde požívá starší národní známka ochrany.

[...]“

4 Pravidlo 22 nařízení Komise č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení č. 40/94 (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), ve znění pozdějších předpisů použitelném v rozhodné době, stanoví:

„Pravidlo 22

Důkaz o užívání

1. Má-li podle čl. 43 odst. 2 nebo 3 nařízení osoba, která podala námitky, předložit důkaz o užívání nebo doložit, jaké jsou řádné důvody pro neužívání, vyzve ji [OHIM], aby poskytla požadovaný důkaz ve lhůtě, kterou jí stanoví. Nepředloží-li

osoba, která podala námitky, tento důkaz před uplynutím lhůty, [OHIM] námitku zamítne.

2. Údaje a doklady pro poskytnutí důkazu o užívání tvoří údaje týkající se místa, času, rozsahu a povahy užívání namítané ochranné známky na výrobky nebo služby, pro které byla zapsána a na základě kterých je podána námitka, a důkazy na podporu těchto údajů podle odstavce 3.

3. Důkazy se zpravidla omezí na předložení podpůrné dokumentace a předmětů, jako jsou například obaly, nálepky, ceníky, katalogy, faktury, fotografie, novinové inzeráty a písemná prohlášení v čl. 76 odst. 1 písm. f) nařízení.

[...]"

III – *Vnitrostátní právo*

5 Článek L. 641-2 francouzského code rural (dále jen „code rural"), ve znění použitelném v rozhodné době, stanoví:

„Zemědělským nebo potravinářským výrobkům, nezpracovaným nebo zpracovaným, může být výlučně přiznáno chráněné označení původu. Ustanovení článků L. 115-2 až L. 115-4 a L. 115-8 až L. 115-15 code de la consommation se na ně nepoužijí.

Za níže uvedených podmínek mohou být tyto výrobky předmětem chráněného označení původu, splňují-li ustanovení článku L. 115-1 code de la consommation, je-li jejich obecná známost řádně prokázána a jsou-li předmětem schvalovacích řízení.

Chráněné označení původu nemůže být nikdy považováno za označení vykazující druhový charakter a spadat do veřejné oblasti.

Zeměpisný název, který tvoří označení původu, nebo jakákoli jiná zmínka jej evokující nemohou být použity pro žádný podobný výrobek, aniž by byly dotčeny právní či správní předpisy platné ke dni 6. července 1990, ani pro žádný jiný výrobek nebo službu, jestliže toto užívání může zneužít nebo oslabit obecnou známost označení původu.

Označení původu určitých vín nejvyšší jakosti uvedená v článku L. 641-24 a označení původu, která jsou platná dne 1. července 1990, si v zámořských departementech zachovávají svůj statut."

6 Článek L. 115-5 francouzského code de la consommation (dále jen „code de la consommation"), ve znění použitelném v rozhodné době, zní takto:

„Řízení o přiznání chráněného označení původu je vymezeno v článku L. 641-2 code rural, jehož znění je uvedeno níže [...]"

7 Články L. 711-3 a L. 711-4 francouzského code de la propriété intellectuelle (dále jen „code de la propriété intellectuelle"), ve znění použitelném v rozhodné době, stanoví:

„Článek L. 711-3

K zápisu nemůže být jako ochranná známka nebo prvek ochranné známky přijato označení:

a) vyloučené článkem 6ter Pařížské úmluvy ze dne 20. března 1883 na ochranu průmyslového vlastnictví v revidovaném znění nebo čl. 23 odst. 2 přílohy I C dohody o zřízení Světové obchodní organizace;

b) v rozporu s veřejným pořádkem nebo s dobrými mravy, nebo jehož užívání je podle zákona zakázáno;

c) které může klamat veřejnost, zejména ohledně povahy, jakosti nebo zeměpisného původu výrobku nebo služby.

Článek L. 711-4

K zápisu nemůže být jako ochranná známka přijato označení, které poškozuje starší práva, a zejména:

a) starší ochrannou známku zapsanou nebo všeobecně známou ve smyslu článku 6bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví;

b) obchodní firmu nebo název právnické osoby, pokud existuje nebezpečí záměny u veřejnosti;

c) obchodní jméno nebo označení známá na celém vnitrostátním území, existuje-li nebezpečí záměny u veřejnosti;

d) chráněné označení původu;

e) autorská práva;

f) práva vyplývající z chráněného vzoru;

g) právo na ochranu osobnosti třetí osoby, zejména právo na její příjmení, na její pseudonym nebo na její podobu;

h) jméno, dojem nebo dobré jméno místního územně správního celku."

Skutečnosti předcházející sporu

I – *Přihláška ochranné známky Společenství podaná Anheuser-Busch*

8 Anheuser-Busch, Inc. podala u OHIM dne 1. dubna 1996 na základě nařízení č. 40/94 přihlášku ochranné známky Společenství.

9 Předmětem této přihlášky byla následující obrazová ochranná známka:

10 Výrobky, pro které je zápis obrazové ochranné známky požadován, spadají do tříd 16, 21, 25, 30 a 32 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a odpovídají, pro každou z těchto tříd, následujícímu popisu:

— třída 16: „Papír, lepenka a výrobky z těchto materiálů (obsažené ve třídě 16); tiskoviny; materiály pro vázání knih; papírenské výrobky; adhézní lepidla pro kancelářské účely a použití v domácnosti; učební pomůcky (kromě přístrojů); umělé hmoty na obaly (obsažené ve třídě 16); hrací karty“;

— třída 21: „Kuchyňské potřeby a nádoby pro domácnost nebo kuchyň (nikoliv z drahých kovů ani postříbřených nebo pozlacených kovů); hřebeny a mycí houby; kartáče (s výjimkou štětců); materiály pro výrobu kartáčů; čisticí potřeby; sklo surové nebo opracované (s výjimkou stavebního skla); sklo, porcelán a majolika (obsažené ve třídě 21)“;

— třída 25: „Oděvy, obuv a pokrývky hlavy“;

— třída 30: „Mouka a přípravky z obilnin; chléb, jemné pečivo a cukrovinky, zmrzlina; med, melasový sirup; droždí, prášek do pečiva; hořčice; ocet, zálivky (na ochucení); koření; led pro osvěžení; drobné věci k snědku obsažené ve třídě 30“;

— třída 32: „Pivo, ale [světlé horně kvašené pivo], porter [tmavé horně kvašené pivo], sladové alkoholické a nealkoholické nápoje“.

11 Dne 1. prosince 1997 byla přihláška obrazové ochranné známky Společenství zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 31/97.

II – *Námitky podané proti přihlášce ochranné známky Společenství*

12 Dne 27. února 1998 podala společnost Budějovický Budvar, národní podnik, se sídlem v České republice (dále jen „společnost Budvar“) na základě článku 42 nařízení č. 40/94 námitky, a to pro všechny výrobky specifikované v přihlášce k zápisu.

13 Na podporu svých námitek společnost Budvar zaprvé uplatnila nebezpečí záměny uvedené v čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 mezi přihlášenou obrazovou ochrannou známkou a staršími mezinárodními ochrannými známkami, jejichž je majitelem, a sice:

— mezinárodní slovní ochrannou známkou BUDWEISER (R 238 203), zapsanou původně dne 5. prosince 1960 pro „pivo všeho druhu" s účinkem pro Německo, Rakousko, Benelux a Itálii;

— mezinárodní obrazovou ochrannou známkou (R 342 157), zapsanou původně dne 26. ledna 1968 pro „pivo všeho druhu" s účinkem pro Německo, Rakousko, Benelux, Francii a Itálii, vyobrazenou níže:

14 Dne 3. února 1999 společnost Anheuser-Busch požádala společnost Budvar, aby předložila důkaz o užívání svých mezinárodních ochranných známek v souladu s čl. 43 odst. 2 nařízení č. 40/94. Dne 7. dubna 1999 námitkové oddělení OHIM vyzvalo společnost Budvar k předložení tohoto důkazu ve lhůtě dvou měsíců, tedy nejpozději dne 7. června 1999. Tato lhůta byla na žádost společnosti Budvar prodloužena do 7. září 1999.

15 Dne 7. září 1999 společnost Budvar poskytla zejména kopie reklam, které vyšly v osmi časopisech v letech 1996 a 1997, jakož i deset faktur vystavených mezi lety 1993 a 1997, za účelem prokázání užívání mezinárodní slovní ochranné známky BUDWEISER R 238 203 v Německu. Krom toho společnost Budvar poskytla kopie reklam, které vyšly v šesti časopisech v letech 1996 a 1998, jakož i deset faktur vystavených mezi lety 1993 a 1997, za účelem prokázání užívání mezinárodní slovní ochranné známky BUDWEISER R 238 203 v Rakousku.

16 Na podporu svých námitek společnost Budvar zadruhé uplatnila na základě čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 čtyři označení původu, zapsaná dne 22. listopadu 1967 pro pivo u Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) na základě Lisabonské dohody. Jedná se o následující označení původu:

— označení původu č. 49: ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER podle německého znění zápisu);

— označení původu č. 50: BUDĚJOVICKÉ PIVO – BUDVAR (BUDWEISER BIER – BUDVAR podle německého znění zápisu);

— označení původu č. 51: BUDĚJOVICKÝ BUDVAR (BUDWEISER BUDVAR podle německého znění zápisu);

— označení původu č. 52: BUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER podle německého znění zápisu).

17 Společnost Budvar, která se odvolávala na tyto zápisy, tvrdila, že dotyčná označení původu požívají ochrany, zvláště na francouzském území, a v tomto ohledu odůvodňují námitky vycházející z čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

III – *Rozhodnutí námitkového oddělení*

18 Rozhodnutím č. 2412/2001 ze dne 8. října 2001 námitkové oddělení:

— částečně zamítlo námitky podané proti zápisu přihlášené obrazové ochranné známky, pokud jde o část námitek vycházejících z čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, založených na čtyřech označeních původu uvedených v bodě 16 výše;

— částečně vyhovělo námitkám podaným proti zápisu přihlášené obrazové ochranné známky, a to pro výrobky třídy 32 („Pivo, ale, porter, sladové alkoholické a nealkoholické nápoje"), pokud jde o část námitek vycházejících z čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94, založených na mezinárodní slovní ochranné známce BUDWEISER R 238 203.

19 Pokud jde o zamítnutí námitek vycházejících z čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, námitkové oddělení mělo v podstatě za to, že užívání označení původu nebylo prokázáno, pokud jde o Francii a Portugalsko – pro odůvodnění námitek bylo uplatňováno francouzské a portugalské právo – a že tedy nebylo prokázáno, že význam práv nabytých na základě označení původu nebyl pouze místní ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. Pokud jde o Itálii – užívání označení původu na tomto území bylo prokázáno – námitkové oddělení dospělo k závěru, že důkaz o ochraně přiznané dotyčným označením původu italským právem nebyl předložen, pokud jde o odlišné výrobky.

20 Pokud jde o částečné vyhovění námitkám vycházejícím z čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94, mělo námitkové oddělení za to, že důkazy o skutečném užívání

mezinárodní slovní ochranné známky BUDWEISER R 238 203 a mezinárodní obrazové ochranné známky R 342 157 byly předloženy, pokud jde o Německo, Rakousko, Benelux a Itálii. Navíc z důvodů hospodárnosti řízení námitkové oddělení v prvé řadě zkoumalo mezinárodní slovní ochrannou známku BUDWEISER R 238 203. Jelikož tato ochranná známka byla jasně platná v Německu a Rakousku, námitkové oddělení omezilo svůj průzkum na tyto dva členské státy. Námitkové oddělení mělo za to, že výrobky, kterých se týkala přihlášená obrazová ochranná známka, spadající do třídy 32 („Pivo, ale, porter, sladové alkoholické a nealkoholické nápoje"), jsou totožné s výrobky, na které se vztahuje mezinárodní slovní ochranná známka BUDWEISER R 238 203. Námitkové oddělení uvedlo, že z důvodu shledané fonetické a pojmové totožnosti mezi přihlášenou obrazovou ochrannou známkou a mezinárodní slovní ochrannou známkou BUDWEISER R 238 203 a totožnosti výrobků existuje nebezpečí záměny u veřejnosti v Německu a Rakousku, pokud jde o výrobky spadající do třídy 32. Námitkové oddělení mělo naproti tomu za to, že výrobky, kterých se týká přihlášená obrazová ochranná známka spadající do tříd 16, 21, 25 a 30, a výrobky, na které se vztahují starší ochranné známky, nejsou podobné, a pro tyto výrobky tedy neexistuje nebezpečí záměny.

IV – *Rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM*

21 Společnost Anheuser-Busch podala dne 27. listopadu 2001 proti rozhodnutí námitkového oddělení odvolání v rozsahu, v němž toto rozhodnutí vyhovělo námitkám vycházejícím z čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 pro výrobky spadající do třídy 32.

22 Společnost Budvar podala dne 10. prosince 2001 proti rozhodnutí námitkového oddělení odvolání zejména v rozsahu, v němž byly námitky zamítnuty s ohledem na čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, a to pro výrobky spadající do tříd 16, 21, 25, 30 a 32.

23 V rámci svého odvolání společnost Budvar nezpochybňovala částečné zamítnutí námitek vycházejících z čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94, pokud jde o výrobky spadající do tříd 16, 21, 25 a 30.

24 Rozhodnutím vydaným dne 3. prosince 2003 (věci R 1000/2001-2 a R 1024/2001-2, dále jen „napadené rozhodnutí") druhý odvolací senát OHIM odvolání podaná společností Budvar a společností Anheuser-Busch proti rozhodnutí námitkového oddělení zamítl.

25 Pokud jde o odvolání podané společností Anheuser-Busch, odvolací senát měl za to, že námitkové oddělení nepochybilo, když mělo za to, že důkaz o užívání mezinárodní slovní ochranné známky BUDWEISER R 238 203 byl předložen, pokud jde o Německo a Rakousko. Krom toho měl odvolací senát za to, že existuje nebezpečí záměny mezi přihlášenou obrazovou ochrannou známkou a mezinárodní slovní ochrannou známkou BUDWEISER R 238 203 v Německu a Rakousku, pokud jde o výrobky spadající do třídy 32, zaprvé s ohledem na to, že nejdominantnější charakteristický rys přihlášené obrazové ochranné známky je totožný se starší slovní ochrannou známkou, a zadruhé, že dotčené výrobky jsou totožné.

26 Pokud jde o odvolání podané společností Budvar, odvolací senát měl nejprve za to, že je odvolání nepřípustné v rozsahu, v němž se týká výrobků spadajících do třídy 32, jelikož v tomto bodě bylo na základě čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 rozhodnuto ve prospěch společnosti Budvar.

27 Ve věci samé, pokud jde o výrobky spadající do tříd 16, 21, 25 a 30 přihlášky ochranné známky a pokud jde o námitky vycházející z čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, založené na označeních původu, měl odvolací senát nejprve za to, že důkazy

předložené společností Budvar jsou pro prokázání ochrany dotčených označení původu italským a portugalským právem nedostatečné.

28 Dále na rozdíl od toho, jak rozhodlo námitkové oddělení, měl odvolací senát za to, že důkaz o tom, že význam práv nabytých na základě označení původu není pouze místní ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, byl již předložen v jiných řízeních týkajících se Francie. Společnost Budvar tedy podle odvolacího senátu nemusela znovu tyto skutečnosti prokazovat na rozdíl od toho, jak rozhodlo námitkové oddělení.

29 Podle odvolacího senátu tedy jedinou otázkou, která vyvstala, byla otázka, zda jsou dotčená označení původu chráněna podle francouzského práva. Odvolací senát na ni odpověděl, pokud jde o výrobky spadající do tříd 16, 21, 25 a 30, když měl za to, že označení původu zapsaná na základě Lisabonské dohody požívají ve Francii ochrany přiznané článkem L. 641-2 code rural, který stanoví, že „[z]eměpisný název, který tvoří označení původu, nebo jakákoli jiná zmínka jej evokující nemohou být použity pro žádný podobný výrobek [...] ani pro žádný jiný výrobek nebo službu, jestliže toto užívání může zneužít nebo oslabit obecnou známost označení původu". Odvolací senát dodal, že jelikož se výrobky, na které se vztahuje přihláška ochranné známky Společenství, liší od výrobků, kterých se týkají dotčená označení původu, je třeba ověřit, zda užívání přihlášené obrazové ochranné známky ve Francii mohlo zneužít nebo oslabit obecnou známost uvedených označení původu. V tomto ohledu odvolací senát upřesnil, že obecná známost nemůže být zneužita nebo oslabena, pokud neexistuje, a že společnost Budvar nepředložila žádný důkaz, který by prokázal, že dotčená označení původu jsou ve Francii obecně známá. Odvolací senát měl za to, že takovou obecnou známost mimoto nelze předpokládat a že společnost Budvar neprokázala, jak by obecná známost označení původu, za předpokladu, že existuje, mohla být zneužita nebo oslabena, pokud by společnost Anheuser-Busch byla oprávněna užívat obrazovou ochrannou známku obsahující výraz „Budweiser" pro přihlašované výrobky spadající do tříd 16, 21, 25 a 30.

Návrhová žádání účastníků řízení

I – *Věc T-57/04*

30 Společnost Budvar navrhuje, aby Soud:

— zrušil rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 3. prosince 2003 vydané ve věci R 1024/2001-2;

— zamítl přihlášku k zápisu podanou dne 1. dubna 1996 jménem společnosti Anheuser-Busch pro třídy výrobků 16, 21, 25 a 31;

— předal rozsudek Soudu OHIM;

— uložil společnosti Anheuser-Busch náhradu nákladů řízení.

31 OHIM a společnost Anheuser-Busch navrhují, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil společnosti Budvar náhradu nákladů řízení.

II – *Věc T-71/04*

32 Společnost Anheuser-Busch navrhuje, aby Soud:

— zrušil rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ze dne 3. prosince 2003 vydané ve věci R 1000/2001-2 v rozsahu, v němž zamítá přihlášku ochranné známky pro výrobky spadající do třídy 32;

— uložil OHIM náhradu nákladů řízení.

33 OHIM navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu v plném rozsahu;

— uložil společnosti Anheuser-Busch náhradu nákladů řízení.

34 Společnost Budvar navrhuje, aby Soud:

— prohlásil žalobu podanou společností Anheuser-Busch za nepřípustnou;

— podpůrně potvrdil rozhodnutí napadené společností Anheuser-Busch;

— nařídil oznámení rozsudku Soudu OHIM;

— uložil společnosti Anheuser-Busch náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

I – *Věc T-57/04*

35 Úvodem je třeba uvést, že cílem žaloby společnosti Budvar k Soudu je zpochybnění napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž zamítlo námitky vycházející z čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 pro výrobky spadající do tříd 16, 21, 25 a 30.

36 Cílem žaloby společnosti Budvar k Soudu není zpochybnění napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž mělo za to, že odvolání podané k odvolacímu senátu je nepřípustné, pokud jde o výrobky spadající do třídy 32.

37 Krom toho je namístě konstatovat, že společnost Budvar v rámci své žaloby uvádí omylem třídu 31, které se přihláška dotčené obrazové ochranné známky netýká.

A – *K přípustnosti druhého bodu návrhových žádání společnosti Budvar*

38 Je namístě uvést, že druhým bodem návrhových žádání, která předkládá, směřujícím k „zamítnutí přihlášky k zápisu podané dne 1. dubna 1996 jménem společnosti Anheuser-Busch pro třídy výrobků 16, 21, 25 a 31", společnost Budvar v podstatě žádá Soud, aby OHIM přikázal zamítnout zápis přihlášené obrazové ochranné známky [viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 23. října 2002, Institut für Lernsysteme v. OHIM – Educational Services (ELS), T-388/00, Recueil, s. II-4301, bod 18, a ze dne 9. března 2005, Osotspa v. OHIM – Distribution & Marketing (Hai), T-33/03, Sb. rozh. s. II-763, bod 14].

39 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s čl. 63 odst. 6 nařízení č. 40/94 je OHIM povinen provést nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutí soudu Společenství. Soudu tedy nepřísluší ukládat OHIM příkaz [rozsudky Soudu ze dne 31. ledna 2001, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld v. OHIM (Giroform), T-331/99, Recueil, s. II-433, bod 33; ze dne 27. února 2002, Eurocool Logistik v. OHIM (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, s. II-683, bod 12, a ELS, bod 38 výše, bod 19].

40 Z toho vyplývá, že druhý bod návrhových žádání společnosti Budvar je nepřípustný.

B – *K věci samé*

41 Žaloba společnosti Budvar spočívá na jediném žalobním důvodu vycházejícím z porušení čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

42 Úvodem společnost Budvar připomíná režim, který upravuje ochranu označení původu ve francouzském právu.

43 Společnost Budvar zejména uvádí, že účelem označení původu je spojit s určitým výrobkem zeměpisný název zaručující jeho původ a jeho vlastnosti za účelem ochrany spotřebitele a zároveň výrobce tohoto výrobku proti přisvojováním. Tento účel odůvodňuje to, že ustanovení týkající se ochrany označení původu ve Francii jsou obsažena v code de la propriété intellectuelle a zároveň v code rural, přičemž oba tyto předpisy odkazují na code de la consommation. Společnost Budvar rovněž zdůrazňuje, že označení původu je definováno nařízením vymezujícím zeměpisné území výroby a určujícím podmínky této výroby a schvalování výrobku.

44 Krom toho společnost Budvar upřesňuje, že označení původu jsou součástí veřejného pořádku, požívají absolutní ochrany a že ve francouzském právu existuje přednost označení původu před ochrannými známkami. Tato přednost je vyjádřena absolutním zákazem podat přihlášku ochranné známky, která by poškozovala označení původu, a rovněž zákazem užívat jakékoli označení, které jej poškozuje tím, že převezme zeměpisný název tvořící toto označení původu. Společnost Budvar v tomto ohledu zaprvé zdůrazňuje, že článek L. 115-5 code de la consommation stanoví, že „[ch]ráněné označení původu nemůže být nikdy považováno za označení vykazující druhový charakter a spadat do veřejné oblasti", zadruhé, že označení původu je svou podstatou označení výrobku pocházejícího z určitého místa, a zatřetí, že označení původu nemůže zaniknout na rozdíl od ochranné známky, která není užívána.

45 Společnost Budvar z toho vyvozuje, že k zápisu ochranné známky nemůže dojít nikdy, když tento zápis může poškodit označení původu chráněné ve Francii, nezávisle na výrobcích nebo službách, pro které je tato přihláška k zápisu učiněna. Označení původu tedy nemůže být převzato pro žádný jiný výrobek bez ohledu na to, zda je totožný, podobný, nebo odlišný.

46 S ohledem na tyto skutečnosti společnost Budvar tvrdí, že se odvolací senát dopustil dvou pochybení.

47 Pokud jde o první část, společnost Budvar se domnívá, že článek L. 641-2 code rural nebyl použitelný a že odvolací senát se měl odvolávat na články L. 711-3 a L. 711-4 code de la propriété intellectuelle za účelem posouzení, zda označení tvořené zeměpisným názvem chráněného označení může být zapsáno jako ochranná známka.

48 Pokud jde o druhou část, společnost Budvar má podpůrně za to, že odvolací senát v každém případě nesprávně použil článek L. 641-2 code rural.

49 Soud uvádí, že argumenty účastníků řízení se konkrétněji týkají relevantnosti čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural v projednávaném případě.

1. K první části, týkající se nepoužitelnosti čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural

a) Argumenty účastníků řízení

Argumenty společnosti Budvar

50 Společnost Budvar, která připomíná znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, uvádí, že není zpochybňováno, že francouzské právo umožňuje majiteli označení původu zakázat jak zápis, tak užívání pozdější ochranné známky na základě ustanovení článku L. 711-4 code de la propriété intellectuelle a článku L. 641-2 code rural.

51 V projednávaném případě je však požadován zápis označení „Budweiser" jakožto ochranné známky, přičemž užívání takové ochranné známky není předmětem diskuze.

52 Společnost Budvar se tedy odvolává na články L. 711-3 a L. 711-4 code de la propriété intellectuelle, které stanoví důvody pro zamítnutí zápisu ochranné známky.

53 Na základě čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle, který stanoví, že „[k] zápisu nemůže být jako ochranná známka přijato označení, které poškozuje starší práva, a zejména [...] chráněné označení původu", se společnost Budvar domnívá, že nositel práva užívat označení původu může dosáhnout neplatnosti a zakázat užívání ochranné známky, která reprodukuje nebo napodobuje toto označení původu.

54 Společnost Budvar rovněž upřesňuje, že označení původu tvoří starší práva, která brání platnosti ochranné známky, aniž by bylo nezbytné prokázání nebezpečí záměny nebo podobnosti výrobků, na rozdíl od toho, co je vyžadováno pro obchodní firmy nebo názvy právnických osob, obchodní označení nebo obchodní jména nebo také starší ochranné známky. Společnost Budvar v tomto posledně uvedeném bodě odkazuje na články L. 716-1, L. 713-2 a L. 713-3 code de la propriété intellectuelle. Na základě článku L. 711-4 code de la propriété intellectuelle je tedy třeba mít za to, že označení reprodukující označení původu nemůže být přijato k zápisu jako ochranná známka, aniž by bylo namístě zohledňovat obecnou známost uvedeného označení původu, která existuje již pojmově, i výrobky, kterých se týká přihlášená ochranná známka.

55 Společnost Budvar mimoto dodává, že zamítnutí zápisu ochranné známky může být rovněž prohlášeno na základě ohrožení veřejného pořádku, sankcionovaného čl. L. 711-3 písm. b) code de la propriété intellectuelle, který stanoví, že „[k] zápisu nemůže být jako ochranná známka nebo prvek ochranné známky přijato označení [...] v rozporu s veřejným pořádkem nebo s dobrými mravy, nebo jehož užívání je podle zákona zakázáno". Podle společnosti Budvar vzhledem k tomu, že charakter veřejného pořádku označení původu byl předtím prokázán, musí být jakákoli přihláška k zápisu ochranné známky, která poškozuje označení původu, zamítnuta na tomto základě. Společnost Budvar odkazuje zvláště na rozsudek vydaný cour d'appel v Paříži dne 15. února 1990, ve kterém měl tento soud za to, že veřejný

pořádek musí být chápán tak, že se týká kogentních ustanovení hospodářských právních předpisů, zejména ustanovení, která slouží k ochraně spotřebitele, a na rozsudek francouzského Cour de cassation ze dne 26. října 1993 stanovícího ochranu veřejného pořádku pro označení „Fourme d'Ambert" a „Fourme de Montbrison".

56 Společnost Budvar konečně uvádí, že čl. L. 711-3 písm. c) code de la propriété intellectuelle zakazuje rovněž zápis jakéhokoli klamavého označení, který za tímto účelem uvádí, že „[k] zápisu nemůže být jako ochranná známka nebo prvek ochranné známky přijato označení [...], které může klamat veřejnost, zejména ohledně povahy, jakosti nebo zeměpisného původu výrobku nebo služby". Podle společnosti Budvar by tak poskytování výrobků spadajících do tříd 16, 21, 25 a 30 pod názvem „Budweiser", který má pro určité výrobky, jako jsou piva, dobré jméno, klamalo veřejnost nebo by ji mohlo zklamat, pokud jde o vlastnosti, které má tento výrobek, zejména v souvislosti s jeho místem výroby.

57 Cílem čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, převzatého do článku L. 115-5 code de la consommation, naproti tomu není zakázat zápis ochranné známky, která je v rozporu s označením původu, ale pouze zakazuje užívání zeměpisného názvu, který zcela nebo zčásti tvoří označení původu. Podle společnosti Budvar nemají ustanovení code de la propriété intellectuelle tentýž účel jako ustanovení code de la consommation. Dříve uvedená ustanovení se týkají přivlastnění označení spadajících pod duševní vlastnictví, zatímco ustanovení code de la consommation se týkají přímo ochrany spotřebitele.

58 Pro posouzení, zda označení tvořené zeměpisným názvem chráněného označení může být přijato k zápisu jako ochranná známka, je tedy třeba se odvolat na články L. 711-3 a L. 711-4 code de la propriété intellectuelle, a nikoli na čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural, jak to učinil odvolací senát.

59 Společnost Budvar mimoto v dopise ze dne 24. srpna 2005 předloženém v odpovědi na otázku položenou Soudem uvádí, že se u oddělení OHIM, a zvláště u odvolacího senátu, pro odůvodnění svých námitek odvolávala na čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural. Společnost Budvar však tvrdí, že je přípustné, aby napříště u Soudu uplatňovala nepoužitelnost tohoto ustanovení v projednávaném případě. V tomto ohledu má společnost Budvar zaprvé za to, že nemění předmět sporu, jelikož tento spor tvoří námitky podané proti zápisu přihlášené obrazové ochranné známky. Zadruhé společnost Budvar uvádí, že uplatnění článků L. 711-3 a L. 711-4 code de la propriété intellectuelle neznamená, že mají být zohledněny nové skutečnosti, poněvadž tyto články tvoří základ žaloby u Soudu. Pokud jde konkrétněji o čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle, společnost Budvar upřesňuje, že toto ustanovení uplatnila u oddělení OHIM. Konečně má společnost Budvar, odkazujíc na rozsudek Soudu ze dne 20. dubna 2005, Atomic Austria v. OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (T-318/03, Sb. rozh. s. II-1319), v podstatě za to, že se OHIM měl z úřední povinnosti informovat o vnitrostátním právu dotyčného členského státu.

Argumenty OHIM

60 Před odpovědí na argumenty rozvinuté společností Budvar v její první části OHIM poskytuje svůj výklad znění čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, a zvláště podmínek stanovených tímto článkem.

61 Zaprvé OHIM zdůrazňuje, že starší právo musí vycházet z užívání, jehož význam není pouze místní. V tomto ohledu OHIM uvádí, že zápisy provedené na základě Lisabonské dohody představují starší práva, která spadají do působnosti čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. OHIM mimoto upřesňuje, že společnost Budvar v projednávaném případě předložila důkaz o užívání starších práv ve Francii.

62 Zadruhé má OHIM za to, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 je použitelný na nezapsané ochranné známky a na starší podobná označení, která jsou užívána v obchodním styku pro označení výrobků nebo služeb nebo také obchodní činnosti majitele práva. Zeměpisný původ je faktorem souvisejícím s obchodní činností, jelikož se jedná o klíčový prvek, který určuje volbu a nákup daných výrobků. V tomto bodě OHIM odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 20. května 2003, Consorzio del Prosciutto di Parma a Salumificio S. Rita (C-108/01, Recueil, s. I-5121).

63 Zatřetí OHIM uvádí, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 vyžaduje, aby osoba, která podává námitky, byla „majitele[m] nezapsané známky nebo jiného označení užívaného v obchodním styku". K tomuto bodu OHIM upřesňuje, že v některých právních systémech nejsou zeměpisnými označeními obchodní značky, neboť žádné individuální právo není přiznáno těm, kteří mají právo je používat. Jiné právní systémy naproti tomu přiznávají fyzickým osobám nebo sdružením výlučné právo na zeměpisné označení, včetně práva zakázat užívání pozdější ochranné známky. V tomto posledně uvedeném případě, který podle OHIM zahrnuje situaci francouzského práva použitelného v projednávaném případě, spadá právo vyplývající ze zeměpisného označení do působnosti čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

64 Krom toho OHIM, který odkazuje na čl. 5 odst. 1 Lisabonské dohody, uvádí, že označení původu se zapíšou, ač na žádost příslušných úřadů, na jméno osob fyzických nebo právnických, veřejných nebo soukromých. Navíc článek 8 Lisabonské dohody stanoví, že řízení nutná k tomu, aby se zajistila ochrana označení původu, se budou moci provádět podle národního zákonodárství na návrh příslušného úřadu nebo na žádost prokuratury, nebo každou zúčastněnou osobou. Podle OHIM je výlučné právo užívat chráněné označení, se kterým je spojeno právo podat žalobu proti nepatřičnému užívání tohoto označení, dostatečné pro to, aby bylo kvalifikováno jako právo majitele, nebo přinejmenším jako právo rovnocenné právu majitele ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. Tento závěr je potvrzen zněním čl. 5 odst. 3 Lisabonské dohody.

65 Začtvrté OHIM uvádí, že dotčené právo musí být chráněno podle vnitrostátních právních předpisů před datem podání zpochybňované přihlášky ochranné známky. V projednávané věci OHIM zdůrazňuje, že dotčená označení původu byla zapsána dne 22. listopadu 1967 a že jejich ochrana ve Francii započala od data tohoto zápisu. Dotčená práva tedy časově předcházejí datu podání zpochybňované přihlášky ochranné známky.

66 Zapáté se OHIM soustřeďuje na podmínku, podle níž musí starší právo přiznávat svému majiteli na základě použitelných vnitrostátních právních předpisů právo zakázat užívání napadené ochranné známky.

67 V této fázi OHIM odpovídá zejména na argumenty uplatněné společností Budvar v její první části, týkající se použitelného francouzského práva.

68 Podle OHIM je nesporné, že pravidla francouzského práva obsahují několik ustanovení týkajících se kolizí mezi označeními původu a pozdějšími označeními.

69 OHIM, který připomíná znění čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, uvádí, že toto ustanovení je uvedeno a převzato do článku L. 115-5 code de la consommation.

70 Pokud jde o argumenty společnosti Budvar, že použitelnými ustanoveními byly čl. L. 711-3 písm. b) a c) a čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle, a nikoli článek L. 641-2 code rural na rozdíl od toho, jak rozhodl odvolací senát, OHIM upřesňuje, že v případě týkajícím se čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 je třeba použít vnitrostátní právní předpisy týmž způsobem, jak by to učinil vnitrostátní soud. V tomto ohledu má vnitrostátní judikatura zvláštní váhu, kterou je OHIM vázán.

71 OHIM uvádí, že ve všech vnitrostátních rozsudcích předložených společností Budvar během námitkového řízení nebo u Soudu, které se týkají kolizí mezi označeními původu a pozdějšími ochrannými známkami, byl použit čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural, a nikoli čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle. To prokazuje, že čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle nebo jakékoli jiné ustanovení uvedené v code de la propriété intellectuelle nejsou použitelné.

72 OHIM po přesnější analýze čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle odmítá závěr společnosti Budvar, podle něhož je ochrana, kterou poskytují označení původu proti pozdějším ochranným známkám, absolutní a bezpodmínečná. V této souvislosti OHIM poukazuje na to, že čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle se týká zákazu zapsat označení kolidující s označením původu, a nikoli zákazu takové označení užívat. Jelikož čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 výslovně vyžaduje, aby vnitrostátní předpisy přiznávaly „právo zakázat užívání pozdější ochranné známky", a nikoli její zápis, OHIM z toho vyvozuje, že se článek L. 711-4 code de la propriété intellectuelle nepoužije.

73 Za předpokladu, že právo zakázat zápis přiznává rovněž právo zakázat užívání pozdější ochranné známky, musejí být zohledněny podmínky k tomu, aby bylo způsobeno „poškození" označení původu ve smyslu čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle.

74 OHIM podotýká, jak uvedla společnost Budvar, že v code de la propriété intellectuelle není tento pojem „poškození" zmíněn, pokud jde o označení původu, zatímco je explicitnější, pokud se jedná o starší ochranné známky, názvy právnických osob nebo obchodní jména. Podle OHIM to není překvapující, jelikož rozsah ochrany označení původu je zvláštně vymezen čl. L. 641-2 čtvrtým pododstavcem code rural. Pojem „poškození" je tedy třeba vykládat ve světle tohoto posledně uvedeného ustanovení.

75 Ze všech těchto úvah vyplývá, že čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle nemůže do právního obsahu čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural nic doplnit nebo z něj cokoli odstranit. Toto posledně uvedené ustanovení je jediné použitelné pro určení rozsahu ochrany přiznané označením původu proti užívání pozdějších označení, zejména ochranných známek.

76 Pokud jde o uplatnění čl. L. 711-3 písm. b) a c) code de la propriété intellectuelle společností Budvar, OHIM má za to, že toto ustanovení není relevantní, neboť se týká absolutních důvodů pro zamítnutí, a to zákazu označení v rozporu s veřejným pořádkem nebo která mohou klamat veřejnost, zejména ohledně povahy, jakosti nebo zeměpisného původu výrobku nebo služby. Toto ustanovení odpovídá čl. 7 odst. 1 písm. f) a g) nařízení č. 40/94. OHIM, který odkazuje na rozsudek Soudu ze dne 9. dubna 2003, Durferrit v. OHIM – Kolene (NU-TRIDE) (T-224/01, Recueil, s. II-1589), upřesňuje, že v každém případě vnitrostátní ustanovení nebo ustanovení práva Společenství týkající se absolutních důvodů pro zamítnutí nemohou být uplatňována v námitkových řízeních u OHIM.

77 OHIM mimoto v dopise ze dne 9. srpna 2005 předloženém v odpovědi na otázku položenou Soudem uvádí, že společnost Budvar nemůže uplatňovat nepoužitelnost čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural v projednávaném případě poté, co u oddělení OHIM tvrdila, že dotčené námitky vycházejí z tohoto ustanovení.

Argumenty společnosti Anheuser-Busch

78 Společnost Anheuser-Busch nejprve připomíná, že v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, a pokud jde o relevantní vnitrostátní právní předpisy, jsou použitelná

právní ustanovení, judikatura a právní nauka součástí skutkových okolností. Tyto skutečnosti musejí být předloženy a prokázány osobou, která podává námitky, v souladu s čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94. V projednávaném případě společnost Budvar neposkytla souvislý výklad použitelného práva ani důkazy podporující její stanovisko.

79 Pokud jde o použitelná ustanovení francouzského práva, společnost Anheuser-Busch má za to, že skutečnosti uplatněné společností Budvar během jednotlivých řízení si vzájemně odporovaly a byly nejasné. V řízení u OHIM námitky vycházely hlavně z čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural. Když odvolací senát námitky na tomto základě zamítl, společnost Budvar změnila názor a poprvé uplatnila, že čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural není použitelný (přičemž tvrdila, že bylo třeba použít články L. 711-3 a L. 711-4 code de la propriété intellectuelle). Podle společnosti Anheuser-Busch tato změna názoru a vzájemně si odporující vyložení právní situace ve Francii samy o sobě odůvodňují zamítnutí projednávané žaloby. Společnost Anheuser-Busch zvláště tvrdí, že společnost Budvar nemůže v této fázi řízení změnit právní základ a že argumenty uplatněné v tomto ohledu u Soudu nemají být zohledněny. To je v souladu s praxí Soudu v dané oblasti [rozsudky Soudu ze dne 3. července 2003, Alejandro v. OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN), T-129/01, Recueil, s. II-2251, bod 67, a ze dne 18. února 2004, Koubi v. OHIM – Flabesa (CONFORFLEX), T-10/03, Recueil, s. II-719, bod 52].

80 Společnost Anheuser-Busch krom toho trvá na tom, že čl. L 641-2 čtvrtý pododstavec code rural je použitelný. Společnost Anheuser-Busch zdůrazňuje, že společnost Budvar sama uvedla, že článek L. 711-4 code de la propriété intellectuelle „zakazuje přihlášení označení, které by poškozovalo označení původu, jakožto ochranné známky", zatímco na druhé straně čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural „zakazuje pouze užívání zeměpisného názvu, který zcela nebo zčásti tvoří označení původu". Jinými slovy se článek L. 711-4 code de la propriété intellectuelle týká zápisu francouzských ochranných známek, zatímco čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural se týká užívání pozdější ochranné známky. S ohledem na

to, že se čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 týká „práv[a] zakázat užívání pozdější ochranné známky", z toho tedy společnost Anheuser-Busch vyvozuje, že je použitelný pouze čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural.

81 Krom toho za předpokladu, že by argumenty společnosti Budvar týkající se článku L. 711-4 code de la propriété intellectuelle byly přípustné a bylo by je třeba analyzovat, má společnost Anheuser-Busch za to, že tyto argumenty jsou neopodstatněné.

82 Společnost Anheuser-Busch zvláště zdůrazňuje, že článek L. 711-4 code de la propriété intellectuelle neurčuje rozsah ochrany všech starších práv, která uvádí. Článek L. 711-4 code de la propriété intellectuelle tím, že uvádí, že tato starší práva brání přijetí ochranné známky k zápisu, pokud tato práva poškozuje, spíše předpokládá, že rozsah ochrany je vymezen a upraven jinde. Kdyby byl výklad podporovaný společností Budvar správný, jiná starší práva – jako starší velmi známé ochranné známky, autorská práva, průmyslová práva nebo práva na ochranu osobnosti – by požívala „absolutní ochrany" proti pozdějším ochranným známkám, nezávisle na jiných podmínkách, jako je zejména podobnost dotčených práv.

83 Skutečnou otázkou na základě článku L. 711-4 code de la propriété intellectuelle je to, zda byla starší práva poškozena či nikoli. Odpověď lze poskytnout pouze se zohledněním zvláštních pravidel použitelných na tato práva. V tomto ohledu společnost Anheuser-Busch poznamenává, že code de la propriété intellectuelle sám výslovně odkazuje na code rural. Zejména hlava II knihy VII code de la propriété intellectuelle, která se týká „označení původu", obsahuje jediný článek (L. 721-1), který uvádí, že „[p]ravidla týkající se určení označení původu jsou stanovena článkem L. 115-1 code de la consommation". Ustanoveními použitelnými na ochranu označení původu tedy musejí být ustanovení code de la consommation, který dále odkazuje na code rural. Společnost Anheuser-Busch tak odmítá stanovisko zastávané společností Budvar, podle něhož označení, které reprodukuje označení původu, nemůže být bez ohledu na okolnosti zapsáno jako ochranná známka. Podle společnosti Anheuser-Busch je označení původu chráněno pro

konkrétní výrobek. Jelikož jsou výrobky dotčené v projednávaných věcech odlišné, užívání téhož výrazu pro tyto výrobky nemůže poškozovat označení původu, s výjimkou zvláštních okolností. Takové okolnosti jsou stanoveny pouze čl. L. 641-2 čtvrtým pododstavcem code rural, a nikoli článkem L. 711-4 code de la propriété intellectuelle. Toto posledně uvedené ustanovení tedy není použitelné pro určení, zda francouzské právní předpisy přiznávají společnosti Budvar právo podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

84 Společnost Anheuser-Busch krom toho uvádí, že společnost Budvar poprvé za šest let trvání řízení vznáší porušení čl. L. 711-3 písm. b) a c) code de la propriété intellectuelle. Společnost Anheuser-Busch si myslí, že není nezbytné odpovídat na tyto argumenty, které jsou nepřípustné a nepoužitelné. Tato tvrzení jsou uplatněna opožděně a v každém případě nejsou podložena skutkovými okolnostmi nebo důkazy. Společnost Anheuser-Busch rovněž zdůrazňuje, že projednávané věci vycházejí z námitek, které se týkají relativních důvodů pro zamítnutí. Článek L. 711-3 code de la propriété intellectuelle se přitom týká absolutních důvodů pro zamítnutí zápisu ochranné známky, a navíc se použije pouze na přihlášky ochranných známek podané ve Francii.

b) Závěry Soudu

85 Je třeba uvést, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 umožňuje podat námitky proti přihlášce ochranné známky Společenství na základě jiného označení než starší ochranné známky, přičemž tato posledně uvedená situace je uvedena v čl. 8 odst. 1 až 3 a 5.

86 Podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 musí být toto označení užíváno v obchodním styku a musí mít význam, který není pouze místní. Podle práva členského státu použitelného na toto označení musela práva z něho vyplývající vzniknout přede

dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství nebo přede dnem práva přednosti, uplatněného ve vztahu k přihlášce ochranné známky Společenství. Stále podle práva členského státu použitelného na toto označení musí toto označení poskytovat svému majiteli právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

87 Společnost Budvar předkládá Soudu otázku, která se týká poslední podmínky stanovené čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, a sice podmínky, zda v projednávaném případě bylo dostatečně prokázáno, že uplatňovaná označení původu poskytují na základě použitelného francouzského práva právo zakázat užívání pozdější ochranné známky.

88 Vzhledem k tomu, že se čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nachází v části, která se týká relativních důvodů pro zamítnutí, a s ohledem na článek 74 téhož nařízení, nese důkazní břemeno ohledně toho, zda dotčené označení poskytuje právo zakázat užívání pozdější ochranné známky, osoba, která u OHIM podává námitky.

89 V této souvislosti je třeba zohlednit zejména uplatňovanou vnitrostátní právní úpravu a soudní rozhodnutí vydaná v dotyčném členském státě. Na tomto základě musí osoba, která podává námitky, prokázat, že dotčené označení spadá do působnosti uplatňovaného práva členského státu a že umožňuje zakázat užívání pozdější ochranné známky. Je třeba zdůraznit, že v kontextu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 k prokázání osoby, která podává námitky, musí dojít s ohledem na ochrannou známku Společenství přihlášenou k zápisu.

90 Odvolací senát poté, co připomněl znění čl. 1 odst. 1 a 2, čl. 2 odst. 1, článku 3, čl. 5 odst. 1 a článku 8 Lisabonské dohody (body 41 až 45 napadeného rozhodnutí), měl za to, že „[o]značení původu zapsaná na základě Lisabonské dohody požívají ve Francii ochrany přiznané článkem L. 641-2 code rural“ (bod 46 napadeného rozhodnutí).

91 Je třeba uvést, že ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural jsou převzata do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation.

92 Je namístě rovněž zdůraznit, že ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, která jsou převzata do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, byla společností Budvar uplatňována u oddělení OHIM, zvláště v rámci odvolání podaného k odvolacímu senátu.

93 Společnost Budvar uplatňuje poprvé až u Soudu skutečnost, že článek L. 641-2 code rural byl v projednávaném případě nepoužitelný a že odvolací senát se měl odvolat na čl. L. 711-3 písm. b) a c) a na čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle.

94 Úvodem je namístě zdůraznit, že kromě ustanovení článku L. 641-2 code rural byly společností Budvar u oddělení OHIM uplatněny některé články code de la propriété intellectuelle. Krom toho, pokud jde konkrétně o čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle, je třeba poukázat na to, že se toto ustanovení týká „chráněných" označení původu. V důsledku toho se žalobce oprávněně zabýval otázkou postavení, které ve francouzském právu zaujímá čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle, a spojitosti, která může existovat mezi tímto ustanovením a článkem L. 641-2 code rural. Z těchto důvodů má Soud za to, že je přípustné, aby společnost Budvar zpochybňovala použití ustanovení článku L. 641-2 code rural odvolacím senátem v projednávané věci a nezohlednění zejména čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle.

95 Ve věci samé je zaprvé namístě uvést, že společnost Budvar vychází z právní domněnky, že čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural není použitelný, jelikož se toto ustanovení týká zákazu užívat zeměpisný název, který tvoří označení původu,

a nikoli zákazu zápisu ochranné známky. Argumenty společnosti Budvar je třeba chápat tak, že čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural není použitelný v řízení týkajícím se zápisu ochranné známky Společenství. V tomto ohledu stačí konstatovat, že čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 stanoví, že podle použitelného vnitrostátního práva musí dotčené označení poskytovat svému majiteli právo zakázat „užívání" pozdější ochranné známky. Článek 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 nevyžaduje, aby podle použitelného vnitrostátního práva dotčené označení poskytovalo svému majiteli právo zakázat „zápis ochranné známky". Domněnka společnosti Budvar tedy není opodstatněná. Zohlednění čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural tedy nemůže být z tohoto důvodu odmítnuto.

96 Zadruhé je třeba konstatovat, že čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural se týká situací, ve kterých pozdější označení užívá přímo, nebo nepřímo zeměpisný název, který tvoří označení původu.

97 Článek 2 Lisabonské dohody, na základě něhož byla dotčená označení zapsána jako označení původu, stanoví, že označení původu ve smyslu této dohody je tvořeno „zeměpisným názvem" země, oblasti nebo místa sloužícím k označení, odkud pochází výrobek, jehož jakost anebo znaky jsou dány výlučně nebo podstatně zeměpisným prostředím, včetně činitelů přírodních a činitelů lidských.

98 V projednávaném případě je nesporné, že obrazová ochranná známka přihlášená k zápisu užívá přímo zeměpisný název, který tvoří označení původu ve smyslu článku 2 Lisabonské dohody.

99 Zatřetí je namístě uvést, že čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural se nachází v hlavě IV týkající se valorizace zemědělských nebo potravinářských výrobků

a v kapitole 1 nazvané „Označení původu". Články L. 641-1-1 až L. 641-4 code rural upravují postup uznávání označení původu, přičemž čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec upřesňuje rozsah ochrany přiznané označením původu, je-li použit zeměpisný název, který je tvoří, nebo jakákoli jiná zmínka jej evokující. Je namístě uvést, že ochrana označení původu, zeměpisných údajů a osvědčení o zvláštní povaze zapsaných na úrovni Společenství je uvedena v článcích L. 642-1 až L. 642-4 code rural.

100 Článek L. 115-5 čtvrtý pododstavec code de la consommation, který přebírá ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, je obsažen v části nazvané „Označení původu", která se sama nachází v kapitole týkající se valorizace výrobků a služeb, a v hlavě, která se týká informování spotřebitelů. Článek L. 115-5 čtvrtý pododstavec code de la consommation připomíná postup přiznávání chráněného označení původu podle článku L. 641-2 code rural, jakož i rozsah ochrany přiznané označením původu na základě čtvrtého pododstavce tohoto ustanovení, je-li použit zeměpisný název, který je tvoří, nebo jakákoli jiná zmínka jej evokující.

101 Z toho vyplývá, že čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural, jakož i čl. L. 115-5 čtvrtý pododstavec code de la consommation, který jej přebírá, jsou zvláštními ustanoveními, která vymezují rozsah ochrany označení původu ve francouzském právu, je-li použit zeměpisný název, který je tvoří, nebo jakákoli jiná zmínka jej evokující.

102 Ustanovení uvedená v čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle, jakož i ostatní ustanovení tohoto code de la propriété intellectuelle uplatněná společností Budvar, jsou obsažena v hlavě 1 týkající se továrních známek, obchodních známek nebo známek pro služby, kapitoly 1 nazvané „Základní složky známky".

103 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že ustanovení code de la propriété intellectuelle uplatňovaná společností Budvar na rozdíl od výše uvedených ustanovení code rural a code de la consommation se nenacházejí v části tohoto code de la propriété intellectuelle týkající se označení původu.

104 Dále je třeba uvést, že ustanovení code de la propriété intellectuelle uplatňovaná společností Budvar se týkají podmínek zápisu ochranných známek ve francouzském právu, a nikoli podmínek jejich užívání ve smyslu čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení č. 40/94.

105 Krom toho, pokud jde konkrétně o čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle, ten upřesňuje, že „[k] zápisu jako ochranná známka nemůže být přijato označení, které poškozuje [...] chráněné označení původu". Za účelem určení, v jakém rozsahu je určité označení původu „chráněno", a případně, zda jej označení „poškozuje", je třeba odkázat zejména na ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, převzatá do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, je-li jako v projednávaném případě zeměpisný název, který tvoří uvedené označení původu, užit přihlášenou ochrannou známkou.

106 Začtvrté je namístě zdůraznit, že v okamžiku, kdy bylo napadené rozhodnutí přijato, je jediným rozhodnutím francouzského soudu, které se jako v projednávaném případě týkalo užívání zeměpisného názvu tvořícího označení původu zapsané ve třetí zemi a chráněné na základě Lisabonské dohody pro odlišný výrobek, které bylo vydáno po zavedení v roce 1990 čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural do francouzského práva, rozsudek cour d'appel v Paříži ze dne 17. května 2000 týkající se kubánských označení původu Habana a Habanos pro označení doutníků a surového nebo zpracovaného tabáku, jakož i výrobků vyrobených z tohoto tabáku (dále jen „rozsudek cour d'appel v Paříži Habana"). Tento rozsudek byl uplatněn společností Budvar u oddělení OHIM.

107 V této věci byla zpochybňována ochranná známka Havana, zapsaná a užívaná ve Francii, zejména pro parfémy.

108 V tomto rozsudku cour d'appel v Paříži nejprve analyzoval podmínky stanovené čl. L. 115-5 čtvrtým pododstavcem code de la consommation, který přebírá ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, aby dospěl k závěru, že „nebezpečí zneužití obecné známosti označení původu Habana [bylo] skutečné a bylo tak dostatečně závažné".

109 Dále měl cour d'appel v Paříži v části nazvané „K opatřením, která je třeba přijmout", za to, že použitím zejména čl. L. 711-4 písm. d) code de la propriété intellectuelle byla žalobkyně „oprávněna požadovat zrušení ochranné známky Havana podané ve Francii".

110 Krom toho cour d'appel v Paříži, aniž by vycházel z ustanovení code de la propriété intellectuelle, upřesnil, že žalobkyně byla „rovněž oprávněna požadovat, aby bylo [dotčeným] společnostem zakázáno užívat název ‚havana' pro označení všech kosmetických výrobků [jejich] řady". S ohledem na výrazy použité cour d'appel v Paříži zákaz užívat název „havana" vycházel z ustanovení čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, která přebírají ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural.

111 Z toho vyplývá, že cour d'appel v Paříži v této věci analyzoval podmínky stanovené čl. L. 115-5 čtvrtým pododstavcem code de la consommation, který přebírá ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, pro určení ochrany, které mohou požívat dotčená označení původu zapsaná na základě Lisabonské dohody, s ohledem na francouzské právo.

112 Z toho rovněž vyplývá, že použitím výše uvedených ustanovení code de la consommation, která přebírají ustanovení code rural, cour d'appel v Paříži mohl pro dotyčné výrobky zakázat užívání zeměpisného názvu, který tvoří dotčená označení původu, a v důsledku toho tedy užívání napadené ochranné známky. Použití ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, převzatých do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, tedy mohou poskytovat právo zakázat „užívání" pozdější ochranné známky ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

113 Je namístě uvést, že přístup zastávaný v rozsudku Habana již byl cour d'appel v Paříži uplatněn v rámci ochrany označení původu zapsaných na základě francouzského práva v rozsudku ze dne 15. prosince 1993 týkajícím se ochrany chráněného označení původu Champagne. Tento rozsudek, rovněž uplatňovaný společností Budvar u oddělení OHIM, se týkal ochranné známky zapsané ve Francii pro parfémy, která obsahovala zeměpisný název tvořící uvedené označení původu. V této věci cour d'appel v Paříži nejprve použil čl. L. 115-5 čtvrtý pododstavec code de la consommation, který přebírá ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, a až pak se vyjádřil k použití ustanovení code de la propriété intellectuelle.

114 S ohledem na všechny tyto skutečnosti je namístě dospět k závěru, že odvolací senát nepochybil, když zohlednil ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, která jsou převzata do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation.

115 První část jediného žalobního důvodu vzneseného společností Budvar tedy musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

2. Podpůrně k druhé části, týkající se nesprávného použití čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural odvolacím senátem

a) Argumenty účastníků řízení

Argumenty společnosti Budvar

116 Pokud by Soud měl za to, že přihláška k zápisu zeměpisného názvu tvořícího označení původu jako ochranné známky představuje užívání zeměpisného názvu ve smyslu čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, společnost Budvar v každém případě Soud žádá, aby určil, že odvolací senát v napadeném rozhodnutí nesprávně použil tento článek a ustanovení Lisabonské dohody.

117 Společnost Budvar nejprve uvádí, že odvolací senát správně shledal následující:

„Je nepopíratelné, že francouzská označení původu jsou chráněna ve Francii pouze tehdy, když byla jejich obecná známost řádně prokázána. Článek L. 641-2 code rural stanoví, že zemědělské, lesní a potravinářské výrobky mohou být předmětem označení původu, pokud mezi jinými podmínkami ‚je jejich obecná známost řádně prokázána'." (bod 50 napadeného rozhodnutí)

118 Společnost Budvar dodává, že se odvolací senát nicméně domníval, že může upřesnit následující:

„Tato podmínka se však neuplatní na zahraniční označení původu chráněná ve Francii na základě Lisabonské dohody. Z čl. 5 odst. 1 dohody [...] jasně vyplývá, že

označení původu chráněná v zemi původu získají ochranu v ostatních zemích Zvláštní unie na základě pouhé žádosti příslušných úřadů země původu." (bod 50 napadeného rozhodnutí)

119 Podle společnosti Budvar toto posledně uvedené tvrzení není opodstatněné.

120 Společnost Budvar zaprvé uvádí, že všechny signatářské země Lisabonské dohody mají podobnou právní úpravu týkající se získání označení původu. Článek 2 Lisabonské dohody v tomto ohledu poskytuje definici označení původu platnou ve všech signatářských zemích.

121 Všechny signatářské země Lisabonské dohody tedy pro přiznání označení původu vyžadují důkaz prokázané obecné známosti. Tato skutečnost není v napadeném rozhodnutí zpochybněna.

122 Společnost Budvar dodává, že obecná známost zeměpisných označení „Budweiser" pro označení piv byla nezbytně prokázána v České republice pro získání dotčených označení původu. Společnost Budvar v tomto ohledu připomíná, že dotčená označení původu byla u WIPO zapsána dne 22. listopadu 1967.

123 Krom toho francouzský stát podle čl. 1 druhého pododstavce Lisabonské dohody uznal a prohlásil za chráněná označení původu obsahující zeměpisné označení „Budweiser" na francouzském území v nařízení č. 70-65 ze dne 9. ledna 1970, zveřejněném v *Journal officiel de la République française* dne 23. ledna 1970. Společnost Budvar upřesňuje, že žádná žaloba nebyla u Conseil d'Etat proti tomuto nařízení podána.

124 Podle společnosti Budvar jsou tedy dotčená označení původu chráněna ve Francii již na základě Lisabonské dohody, a zejména jejího čl. 1 druhého pododstavce.

125 Označení původu, které vzniklo v signatářské zemi Lisabonské dohody, je tak chráněno na francouzském území týmž způsobem jako tuzemská označení původu, aniž by bylo vyžadováno prokázání, že skutečně požívá obecné známosti. Napadené rozhodnutí tedy nesprávně uvádí, že „nelze předpokládat, že označení původu [...], která jsou chráněna ve Francii na základě Lisabonské dohody, jsou ve Francii obecně známá" (bod 50 napadeného rozhodnutí).

126 Společnost Budvar dodává, že odvolací senát rovněž nesprávně uplatňuje čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural, když tvrdí následující:

„Jestliže je označení původu [...] chráněno ve Francii na základě Lisabonské dohody, požívá ochrany ve vztahu k odlišným výrobkům pouze tehdy, když je prokázáno, že je ve Francii obecně známé a že by jeho užívání pro odlišné výrobky zneužilo nebo oslabilo tuto obecnou známost.

[...]

V projednávané věci [společnost Budvar] nejenže neprokázala, že označení původu jsou ve Francii obecně známá, ale ani neprokázala, jak by obecná známost označení původu, za předpokladu, že existuje, mohla být zneužita nebo oslabena, pokud by

[společnost Anheuser-Busch] byla oprávněna užívat obrazovou ochrannou známku obsahující výraz ‚Budweiser' pro přihlašované výrobky spadající do tříd 16, 21, 25 a 30." (body 51 a 53 napadeného rozhodnutí)

127 Společnost Budvar upozorňuje Soud na to, že čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural tak, jak byl převzat do code de la consommation, se týká užívání zeměpisného názvu tvořícího zcela nebo zčásti označení původu. Netýká se označení původu, ale zeměpisného názvu, který je v něm uveden. Z toho tedy musí být vyvozeno, že reprodukce zeměpisného názvu tvořícího označení původu je zakázána, ať jsou výrobky totožné, podobné, nebo odlišné. Toto řešení je logické, jelikož zeměpisný název je podstatným a rozhodujícím prvkem jakéhokoli označení původu. Užívání samotného zeměpisného názvu může evokovat nezbytně výrobek, na nějž se vztahuje označení původu.

128 V projednávaném případě společnost Anheuser-Busch přihlásila k zápisu ochrannou známku, kterou je možno shrnout jako reprodukci samotného zeměpisného názvu „Budweiser", aniž by splynul s celkem tak, aby mohl pozbýt svého postavení označení původu. Není tedy namístě použít výjimku stanovenou v čl. L. 641-2 čtvrtém pododstavci code rural a ověřovat, zda obrazová ochranná známka přihlášená k zápisu, kterou je možno shrnout na zeměpisný název „Budweiser", může způsobit oslabení nebo zneužití obecné známosti nezbytně spojené s jakýmkoli označením původu, či nikoli.

129 Společnost Budvar se ostatně podpůrně domnívá, že obecná známost, která je inherentní dotčeným označením původu, může být zneužita nebo oslabena zápisem dotčené ochranné známky. V tomto ohledu společnost Budvar upřesňuje, že žádný francouzský právní předpis nevyžaduje, aby tato inherentní obecná známost vykazovala zvláště vysoký stupeň pro to, aby se její ochrana vztahovala na odlišné

výrobky. Nanejvýš může být vyžadován důkaz toho, že tato inherentní obecná známost může být oslabena a banalizována zápisem ochranné známky reprodukující jeho zeměpisný název.

130 Společnost Budvar uvádí, že dotčená přihláška k zápisu ochranné známky pochází od pivovarnické společnosti, tedy od přímého konkurenta. Společnost Budvar ostatně poukazuje na to, že jedna z přihlášek k zápisu podaných společností Anheuser-Busch se týkala piva (které je předmětem spojené věci T-71/04). Navíc společnost Budvar poukazuje na to, že jedním z prvků přihlášené obrazové ochranné známky je slogan „king of beers". Přihlášená ochranná známka tedy bezprostředně odkazuje na piva. V každém případě společnost Anheuser-Busch, jakožto podnikatel v oblasti pivovarnictví, ke dni podání přihlášky k zápisu nezbytně věděla o obecné známosti uplatňovaných označení původu, přinejmenším na českém území.

131 Podmínky podání přihlášky ochranné známky k zápisu tedy odhalují nejen zjevnou vůli poškodit obecnou známost posuzovaných označení původu tím, že jsou oslabeny a že je zničena jejich jednota banalizací označení „Budweiser", ale rovněž pokus o výlučné přivlastnění si těchto označení původu. Skutečnost, že společnost Anheuser-Busch je významnou pivovarnickou společností, odhaluje její příživnický a nekalý úmysl, jakož i cíl oslabení a banalizace označení původu. Společnost Budvar uvádí, že věci, ve kterých byly vydány rozsudky cour d'appel v Paříži ze dne 15. prosince 1993 (Champagne) a ze dne 17. května 2000 (Habana, bod 106 výše), se týkaly společností, které nebyly konkurenty. V těchto věcech bylo zjištěno zneužití obecné známosti dotyčných označení původu.

132 Navíc je namístě zohlednit právní vztahy mezi společností Budvar a společností Anheuser-Busch v minulosti. Spor mezi těmito subjekty vznikl již před více než jedním stoletím. Společnost Budvar uvádí, že Adolphus Busch v roce 1894 totiž prohlásil, že se inspiroval výbornou kvalitou piva vyráběného v Budweis v Československu (*pozn. překl.: část Rakouska-Uherska odpovídající pozdějšímu Československu*) pro zlepšení kvality piva „Budweiser" vyráběného podle české metody v Saint Louis (Missouri), sídle společnosti Anheuser-Busch.

133 Společnost Budvar z toho vyvozuje, že nebezpečí poškození obecné známosti označení původu je tak dostatečně závažné a musí vést Soud k tomu, aby zápis dotčených ochranných známek zamítl.

Argumenty OHIM

134 OHIM odpovídá na argumenty společnosti Budvar v rámci svého rozboru podmínky stanovené čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 spočívající v tom, že starší právo musí přiznávat svému majiteli právo zakázat užívání napadené ochranné známky na základě použitelných vnitrostátních právních předpisů.

135 Poté, co v rámci první části jediného žalobního důvodu dospěl k závěru, že se použije čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural, OHIM rozebírá rozsah ochrany označení původu na základě tohoto ustanovení.

136 V této fázi OHIM rozlišuje mezi nezbytností prokázat obecnou známost označení původu a nebezpečím, že tato obecná známost bude zneužita nebo oslabena.

— K nezbytnosti prokázat obecnou známost označení původu

137 OHIM uvádí, že Lisabonská dohoda vyžaduje, aby každá smluvní strana poskytovala zapsaným označením ochranu. Tato ochrana podle OHIM musí být alespoň na úrovni ochrany stanovené Lisabonskou dohodou.

138 V tomto ohledu OHIM připomíná, že článek 3 Lisabonské dohody stanoví, že „[o]chrana se zajišťuje proti veškerému přisvojování nebo napodobování, i když pravý původ výrobku je označen nebo i když označení je použito v překladu nebo je doprovázeno výrazy, jako např. ‚druh', ‚typ', ‚způsob', ‚imitace' nebo pod."

139 Podle OHIM se minimální požadovaná ochrana vztahuje pouze na výrobky, pro které byl proveden zápis, a na výrobky, které spadají do téže třídy (v projednávaném případě pivo). Lisabonská dohoda nevyžaduje poskytovat ochranu nad rámec této kategorie výrobků.

140 To však neznamená, že označení původu nemůže požívat rozsáhlejší ochrany podle vnitrostátních právních předpisů země, ve které je nabyté právo použito.

141 OHIM, který připomíná znění čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, se domnívá, že ochrana poskytnutá tímto ustanovením má dvojí povahu.

142 Nejprve čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural stanoví minimální ochranu, která se vztahuje na užívání totožného označení nebo označení, které může evokovat označení původu, ve vztahu k podobným výrobkům. Tato ochrana je bezpodmínečná a může být uplatňována pro všechna označení původu, tuzemská či zahraniční, přičemž jedinými skutečnostmi, které je třeba prokázat, je možná evokace mezi označeními, jakož i podobnost výrobků.

143 Dále čl. L. 641-2 čtvrtý pododstavec code rural stanoví rozsáhlejší ochranu označení původu, tuzemských či zahraničních, která se vztahuje na užívání totožného označení nebo označení, které může evokovat označení původu pro odlišné výrobky. Tato ochrana je podmíněna důkazem, že označení původu je obecně známé a že tato obecná známost může být zneužita nebo oslabena.

144 Toto nebezpečí musí být posouzeno s ohledem na francouzskou veřejnost. Stejně tak musí být prokázáno, že francouzské veřejnosti je obecná známost označení původu známa. Nemůže existovat nebezpečí zneužití nebo oslabení v případě neexistence obecné známosti.

145 Odvolací senát tedy nepochybil, když dospěl k závěru, že „nelze předpokládat, že zahraniční označení původu, která jsou chráněna ve Francii na základě Lisabonské dohody, jsou ve Francii obecně známá" (bod 50 napadeného rozhodnutí).

146 Za těchto podmínek společnost Budvar nesprávně uvádí, že označení původu je již pojmově obecně známé nebo dobře známé. Zmatení společnosti Budvar vychází z toho, že pojem „obecná známost výrobku", která je vyžadována čl. 2 odst. 2 Lisabonské dohody pro zápis v zemi původu, se automaticky nevztahuje na ostatní členské země, ve kterých se o ochranu žádá. Označení jako „Budweiser", které je obecně známé v České republice, které ale není ve větší míře známé nebo užívané na francouzském trhu, tedy nemůže být ve Francii obecně známé.

147 V tomto bodě má OHIM za to, že cílem čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, jakož i všech ostatních ustanovení zakazujících zneužívání, využívání, oslabování nebo poškozování obecné známosti označení původu [OHIM odkazuje zejména na čl. 13 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2081/92 ze dne 14. července 1992

o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin (Úř. věst. L 208, s. 1; Zvl. vyd. 03/13, s. 4)], je chránit „dojem" z označení původu, tedy jeho hospodářskou hodnotu. K tomuto poškození může dojít pouze tehdy, když je označení původu obecně známé v zemi, v níž je ochrana požadována.

148 OHIM uvádí, že pojem „obecná známost" označení původu byl vymezen Soudním dvorem v jeho rozsudku Consorzio del Prosciutto di Parma a Salumificio S. Rita, bod 62 výše (bod 64), který se týkal nařízení č. 2081/92, takto:

„Dobré jméno označení původu závisí na dojmu z těchto označení u spotřebitelů. Tento dojem sám závisí hlavně na specifických vlastnostech, a obecněji na jakosti výrobku. Z jakosti výrobku vychází v konečném výsledku dobré jméno výrobku."

149 Dojem nebo obecná známost označení původu závisí na subjektivním vnímání veřejnosti a může se lišit v závislosti na posuzovaném území. Podle OHIM je správné, že dojem nebo obecná známost označení původu vycházejí z jakosti výrobku. Dojem nebo obecná známost označení původu však v podstatné míře závisí na jiných faktorech, které nesouvisí se samotným výrobkem. OHIM má na mysli zejména výši reklamních investic, intenzitu užívání označení původu a podíl na trhu, který výrobek zaujímá.

150 Jelikož obecná známost označení původu závisí hlavně na těchto faktorech a jejich dopadu na veřejnost, tato obecná známost nemůže být vyvozena ze zápisu provedeného v rámci Lisabonské dohody a vyžaduje, aby byla vždy prokázána

v každé zemi, ve které je uplatňováno poškození této obecné známosti. Jakékoli jiné řešení by znamenalo poskytnout tentýž stupeň ochrany označením původu s velmi dobrým jménem a málo známým označením původu, a pravděpodobně přiznat těmto posledně uvedeným označením původu ochranu v zemi, ve které nejsou obecně známá.

151 OHIM z předcházejícího vyvozuje, že odvolací senát nepochybil, když použití čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural podmínil důkazem, že označení původu jsou ve Francii obecně známá.

152 Tento závěr je posílen francouzskou judikaturou. Podle OHIM je v některých případech, na které se vztahuje čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, třeba použít vnitrostátní právní předpisy tak, jak by to učinil vnitrostátní soud. Vnitrostátní rozsudky tedy mají zvláštní význam.

153 V tomto ohledu odvolací senát správně odkázal na rozsudek Habana, bod 106 výše, který se týkal kolize mezi označením původu Habana, chráněným na základě Lisabonské dohody pro doutníky, a pozdější ochrannou známkou Havana pro parfémy. Z tohoto rozsudku vyplývá, že neprokázání obecné známosti mezinárodního označení původu Habana ve Francii vedlo k zamítnutí žaloby.

154 OHIM dodává, že jestliže je uplatňována ochrana proti užívání pozdějšího označení ve vztahu k odlišným výrobkům, francouzské soudy požadují důkaz o obecné známosti všech označení původu, nezávisle na tom, zda je jejich původ tuzemský, nebo mezinárodní. OHIM odkazuje na rozsudky vydané cour d'appel v Paříži dne 15. prosince 1993 a dne 12. září 2001 týkající se označení původu Champagne, přiložené k žalobě. Nejedná se tedy o rozdílné zacházení, na rozdíl od toho, co uplatňuje společnost Budvar.

— Ke zneužití nebo oslabení obecné známosti označení původu

155 OHIM tvrdí, že odvolací senát rovněž správně zamítl odvolání z důvodu, že společnost Budvar „neprokázala, jak by obecná známost označení původu, za předpokladu, že existuje, mohla být zneužita nebo oslabena, pokud by [společnost Anheuser-Busch] byla oprávněna užívat obrazovou ochrannou známku obsahující výraz ‚Budweiser' pro přihlašované výrobky spadající do tříd 16, 21, 25 a 30" (bod 53 napadeného rozhodnutí).

156 Společnost Budvar nepředložila v žádné fázi řízení žádnou skutkovou okolnost nebo argument podporující důvod, podle něhož by užíváním dotčených ochranných známek hrozilo, že bude zneužita nebo oslabena obecná známost označení původu. Odvolací senát, vázaný zněním čl. 74 odst. 1 nařízení č. 40/94, tedy nepochybil, když odmítl možnost takového zneužití či oslabení.

157 Argumenty obsažené v tomto ohledu v žalobě jsou tak nepřípustné, neboť jsou uplatněny poprvé až u Soudu.

158 Pokud by tyto argumenty přesto měly být považovány za přípustné, OHIM uvádí, že ke zneužití obecné známosti označení původu může dojít, pokud subjekty záměrně zvolí totožná nebo podobná označení pro užívání v odlišné oblasti, s cílem zneužít ke svému prospěchu část investic realizovaných majitelem staršího práva. Tato situace se podobá skutečnosti, kdy se protiprávně těží z dobrého jména starší ochranné známky v kontextu čl. 5 odst. 2 první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92), nebo čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94.

159 OHIM uznává, že užívání obrazové ochranné známky, která obsahuje výrazy „king of beers" pro jakýkoli typ výrobku, může teoreticky vytvářet u veřejnosti asociaci s pivy, neboť obsahuje výrazy „king of beers" a protože toto užívání může být vnímáno veřejností jako nepřímo propagující hlavní pivovarnickou činnost společnosti Anheuser-Busch. To zvláště platí, pokud jde o užívání přihlášené obrazové ochranné známky pro „drobné věci k snědku" spadající do třídy 30, poněvadž tyto výrobky mohou být prodávány u barových a kavárenských pultů. Pokud by tedy Soud měl za to, že je možné obecnou známost označení původu předpokládat, OHIM navrhuje, aby projednávaná věc byla vrácena odvolacímu senátu k doplňujícímu rozboru k tomuto bodu.

160 Pokud jde o oslabení obecné známosti označení původu, OHIM má za to, že takové oslabení může existovat, jestliže výrobky, pro které je kolidující označení užíváno, apelují na smysly veřejnosti takovým způsobem, že dojem z označení původu a jeho atraktivita jsou poškozeny. Tato situace se podobá působení újmy dobrému jménu starší ochranné známky v kontextu čl. 5 odst. 2 první směrnice 89/104 nebo čl. 8 odst. 5 nařízení č. 40/94.

161 V projednávaném případě však neexistuje žádný rozpor mezi pivem a většinou výrobků, kterých se týká přihláška k zápisu, který by mohl poškodit dojem ze starších označení původu. Navíc je málo pravděpodobné, že by užívání dotčených ochranných známek pro většinu výrobků, kterých se týká přihláška k zápisu, mohlo evokovat negativní nebo málo líbivé myšlenkové asociace, které by kolidovaly s možnou prestiží starších označení původu.

162 Pro doplnění OHIM předkládá vyjádření, pokud jde o akt o přistoupení České republiky, který vstoupil v platnost dne 1. května 2004 a pokud jde o změnu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

163 Pokud jde o akt o přistoupení České republiky, OHIM uvádí, že od 1. května 2004, tedy po přijetí napadeného rozhodnutí, jsou názvy „Českobudějovické pivo" a „Budějovické pivo" („Budweiser Bier") chráněny na základě nařízení č. 2081/92 jako zeměpisná označení, přičemž akt o přistoupení krom toho stanoví, že touto ochranou „není dotčena žádná ochranná známka piva ani jiná práva existující v Evropské unii ke dni přistoupení".

164 Pokud jde o čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94, OHIM uvádí, že toto nařízení bylo změněno nařízením Rady č. 422/2004 ze dne 19. února 2004 (Úř. věst. L 70, s. 1; Zvl. vyd. 17/02, s. 3), tedy po přijetí napadeného rozhodnutí, za účelem zahrnutí starších práv chráněných právními předpisy Společenství.

165 Podle OHIM by tyto změny neměly mít dopad na projednávaný případ, neboť k nim došlo po přijetí napadeného rozhodnutí. V každém případě OHIM uvádí, že znění čl. 13 odst. 1 písm. a) nařízení č. 2081/92 je obdobné znění článku L. 641-2 code rural.

Argumenty společnosti Anheuser-Busch

166 Společnost Anheuser-Busch, která má za to, že na základě článku L. 641-2 code rural je obecná známost požadována pro získání ochrany výrobku odlišného od výrobku, pro který je označení původu chráněno, rozebírá otázku, zda taková obecná známost existuje v projednávaném případě.

167 Podle společnosti Anheuser Busch společnost Budvar nikdy netvrdila, že u francouzské veřejnosti je označení původu skutečně obecně známé, ani tuto obecnou známost neprokázala. Společnost Anheuser-Busch dodává, že neexistuje ani náznak, pokud jde o užívání označení původu ve Francii, a v tomto ohledu poukazuje na to, že společnost Budvar nepředložila faktury, reklamní materiály, brožury, číselné údaje týkající se prodejů nebo výdajů za reklamu, podílů na trhu či známosti označení původu.

168 Společnost Budvar naopak tvrdila, že označení původu mají „vlastní obecnou známost", kterou je třeba předpokládat, přičemž je tato obecná známost zcela nezávislá na jakémkoli užívání zeměpisného názvu ve Francii a na jeho vnímání spotřebitelem. Argumentem na podporu tohoto tvrzení, uplatněným společností Budvar, je to, že obecná známost francouzského označení původu musí být prokázána v okamžiku, kdy je jeho ochrana požadována ve Francii u Institut national des appellations d'origine.

169 Podle společnosti Anheuser-Busch je však důkaz o takové obecné známosti vyžadován pouze pro ochranu francouzských označení původu. Obecná známost ve Francii není vyžadována pro uznání zahraničních označení původu. Existují stovky označení původu zapsaných na základě Lisabonské dohody s účinkem pro Francii, která jsou pro většinu francouzské veřejnosti zcela neznámá. Společnost Anheuser-Busch odkazuje na svůj spis předložený u odvolacího senátu dne 18. února 2002, který připojuje v příloze ke svým vyjádřením k žalobě u Soudu, a zvláště na konzultaci s advokátem ve Francii, odborníkem v oblasti duševního vlastnictví.

170 Společnost Anheuser-Busch, která odkazuje na rozsudky vydané cour d'appel v Paříži ve věcech Habana a Champagne, dodává, že nebylo nikdy prokázáno, že označení původu dotčená v projednávaných věcech byla ve Francii užívána ani že získala obecnou známost u francouzské veřejnosti.

171 Z těchto důvodů jsou závěry odvolacího senátu v napadeném rozhodnutí, zvláště závěry uvedené v bodech 49 až 53 tohoto rozhodnutí, správné.

172 Společnost Anheuser-Busch krom toho zdůrazňuje, že článek L. 641-2 code rural podmiňuje ochranu označení původu proti užívání výrazu chráněného pro odlišné výrobky tím, že obecná známost tohoto označení může být zneužita nebo oslabena.

173 Podle společnosti Anheuser-Busch obecná známost, která neexistuje, nemůže být zneužita nebo oslabena ve smyslu článku L. 641-2 code rural. Společnost Budvar neprokázala jakékoli zneužití nebo oslabení označení původu.

174 Pokud jde o tvrzení společnosti Budvar týkající se údajného zlomyslného přístupu společnosti Anheuser-Busch, tato nejsou relevantní a jsou jasně opožděná. Navíc nejsou podložena žádnou relevantní skutečností nebo důkazem a ve skutečnosti jsou jednoduše nepravdivá. Společnost Anheuser-Busch má také za to, že postoj jednoho účastníka nemá žádnou roli při zjištění, zda užívání označení způsobuje potenciální újmu nebo zneužití obecné známosti jiného označení.

175 V každém případě má společnost Anheuser-Busch na základě argumentů uplatněných pro doplnění za to, že námitky společnosti Budvar musí být zamítnuty s ohledem na čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94.

176 Společnost Anheuser-Busch se zaprvé domnívá, že jedním z důvodů, z nichž vychází zamítnutí námitek, je nedostatečné vysvětlení poskytnuté společností Budvar

ohledně práva použitelného v projednávaném případě. Společnost Anheuser-Busch zadruhé uplatňuje neexistenci důkazu o užívání označení původu v obchodním styku ve Francii před podáním přihlášky ochranné známky. Zatřetí podle společnosti Anheuser-Busch společnost Budvar nepředložila žádný důkaz o tom, že užívání dotčených označení mělo větší význam než pouhé místní užívání. Společnost Anheuser-Busch začtvrté tvrdí, že dotčená označení původu nejsou platná, neboť nesplňují podmínky uznání stanovené v Lisabonské dohodě.

b) Závěry Soudu

177 Zaprvé odvolací senát, který měl za to, že čl. L. 642-1 čtvrtý pododstavec code rural je v projednávaném případě použitelný a že výrobky, na které se vztahuje přihlášená obrazová ochranná známka, a výrobky, na které se vztahují dotčená označení původu, jsou odlišné, uvedl:

„Je nepopiratelné, že francouzská označení původu jsou chráněna ve Francii pouze tehdy, když byla jejich obecná známost řádně prokázána [...] [a] nelze předpokládat, že zahraniční označení původu, která jsou chráněna ve Francii na základě Lisabonské dohody, jsou ve Francii obecně známá." (bod 50 napadeného rozhodnutí)

178 Zadruhé odvolací senát upřesnil:

„Jestliže je zahraniční označení původu chráněno ve Francii na základě Lisabonské dohody, požívá ochrany ve vztahu k odlišným výrobkům pouze tehdy, když je prokázáno, že je ve Francii obecně známé a že by jeho užívání pro odlišné výrobky zneužilo nebo oslabilo tuto obecnou známost." (bod 51 napadeného rozhodnutí)

179 Zatřetí odvolací senát konstatoval:

„Společnost Budvar nejenže neprokázala, že označení původu jsou ve Francii obecně známá, ale ani neprokázala, jak by obecná známost označení původu, za předpokladu, že existuje, mohla být zneužita nebo oslabena, pokud by [společnost Anheuser-Busch] byla oprávněna užívat obrazovou ochrannou známku obsahující výraz ‚Budweiser' pro přihlašované výrobky spadající do tříd 16, 21, 25 a 30." (bod 53 napadeného rozhodnutí)

180 Argumenty společnosti Budvar uvedené ve druhé části jediného žalobního důvodu ve skutečnosti upozorňují na dvě pochybení, kterých se dopustil odvolací senát.

181 Společnost Budvar má nejprve v podstatě za to, že podmínky stanovené čl. L. 641-2 čtvrtým pododstavcem code rural pro přiznání ochrany ve Francii označením původu zapsaným jinou zemí na základě Lisabonské dohody v případě odlišných výrobků, a zvláště nezbytnost prokázat nebezpečí zneužití nebo oslabení obecné známosti uvedených označení, jsou restriktivnější než podmínky stanovené Lisabonskou dohodou. Zeměpisný název, který tvoří označení původu zapsané na základě Lisabonské dohody, je tedy chráněn bez ohledu na výrobky, kterých se týká pozdější ochranná známka, aniž by bylo třeba prokazovat existenci jakékoli obecné známosti nebo nebezpečí zneužití nebo oslabení uvedené obecné známosti.

182 V této souvislosti společnost Budvar na jednání upřesnila, že na základě článku 55 francouzské ústavy mají smlouvy a řádně ratifikované nebo schválené dohody od jejich zveřejnění vyšší právní sílu než zákony, s výhradou, pokud se jedná o každou dohodu nebo smlouvu, jejího uplatnění druhou smluvní stranou. Francouzské právní předpisy časově předcházející nebo i následující po vstupu tohoto předpisu

v platnost tedy musí být vykládány v souladu se zněním Lisabonské dohody. Společnost Budvar doplnila, že kritizuje způsob, jakým francouzské soudy uplatňují Lisabonskou dohodu.

183 Dále se v každém případě společnost Budvar domnívá, že obecnou známost dotčených označení původu bylo možné předpokládat a že nebezpečí zneužití nebo oslabení této obecné známosti je prokázáno.

Ke slučitelnosti podmínek stanovených čl. L. 641-2 čtvrtým pododstavcem code rural s ustanoveními Lisabonské dohody pro odlišné výrobky

184 Mezi státy, které jsou v současné době členy Evropské unie, byly Francouzská republika, Maďarská republika, Italská republika, Portugalská republika, Česká republika a Slovenská republika v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí smluvními stranami Lisabonské dohody.

185 Zaprvé je podle znění Lisabonské dohody namístě poukázat na úzkou vazbu, která existuje mezi označením původu a výrobkem, na nějž se toto označení původu vztahuje, jakož i na ochranu, která z toho vyplývá. Konkrétněji se smluvní strany Lisabonské dohody podle čl. 1 odst. 2 uvedené dohody zavázaly chránit označení původu „výrobků" jiných zemí. Podle pravidla 5 odst. 2 písm. iv) prováděcího řádu k Lisabonské dohodě musí mezinárodní přihláška k zápisu označení původu na základě uvedené dohody specifikovat „zboží, kterého se toto označení týká".

186 Zadruhé, čl. 2 odst. 1 Lisabonské dohody stanoví, že jakost anebo znaky výrobku, kterého se týká označení původu, musí být dány výlučně nebo podstatně zeměpisným prostředím, které zahrnuje přírodní a lidské činitele. Krom toho se ochrana stanovená článkem 3 Lisabonské dohody týká případů, kdy je zapsané označení původu přisvojováno nebo napodobováno. V tomto rámci se ochrana označení původu proti jakémukoli přisvojování nebo napodobování uplatní, jsou-li dotčené výrobky totožné nebo podobné. Cílem této ochrany je zajistit to, že jakost anebo znaky dotyčného výrobku, které vyplývají z jeho zeměpisného prostředí zahrnujícího činitele přírodní a lidské, nejsou předmětem neoprávněného přivlastnění nebo napodobení.

187 Zatřetí, článek 3 Lisabonské dohody stanoví, že ochrana bude zajištěna „i když pravý původ výrobku je označen" nebo i když označení je použito v překladu nebo je doprovázeno výrazy, jako např. „druh", „typ", „způsob", „imitace" nebo pod. Tato upřesnění s ohledem na použité výrazy mají smysl pouze v případě, že dotčené výrobky jsou totožné nebo přinejmenším podobné.

188 Je tedy namístě konstatovat, že se ochrana přiznaná na základě Lisabonské dohody použije, aniž je dotčeno případné rozšíření této ochrany smluvní stranou na jejím území, jestliže výrobky, na které se vztahuje dotčené označení původu, a výrobky, na které se vztahuje označení, které mu může způsobit újmu, jsou totožné nebo přinejmenším podobné.

189 Krom toho, aniž by bylo potřeba provést rozbor *per analogiam*, je třeba poukázat na to, že na úrovni Společenství nařízení č. 2081/92 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin, ve znění použitelném v rozhodné době, obsahuje ve svém čl. 13 odst. 1 písm. b) ustanovení podobná ustanovením obsaženým v článku 3 Lisabonské dohody, a také výslovně v čl. 13

odst. 1 písm. a) ustanovení, která za určitých podmínek stanoví ochranu označení zapsaných na úrovni Společenství, jestliže dotčené výrobky nejsou srovnatelné s výrobky, pro něž byla tato označení zapsána.

190 Z judikatury, zejména z rozsudku Soudního dvora ze dne 4. března 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola (C-87/97, Recueil, s. I-1301), jakož i ze stanoviska předneseného generálním advokátem Jacobsem předcházejícího tomuto rozsudku (Recueil, s. I-1304), nevyplývá, že čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2081/92 byl vykládán v tom smyslu, že ochrana přiznaná na základě uvedeného článku se uplatní, jestliže jsou dotčené výrobky odlišné, neboť se tato posledně uvedená situace řídí čl. 13 odst. 1 písm. a) téhož nařízení.

191 V tomto kontextu je namístě uvést, že i když by výklad znění Lisabonské dohody navrhovaný společností Budvar, směřující k rozšíření ochrany označení na všechny výrobky, ať jsou totožné, podobné nebo odlišné, odpovídal vůli autorů uvedené dohody, v okamžiku přijetí nařízení č. 2081/92 by měl za následek, že by některé členské státy, které jsou rovněž smluvními stranami uvedené dohody, postavil do rozporné situace. Zatímco totiž čl. 13 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2081/92 a článek 3 Lisabonské dohody mají téměř shodné znění, ochrana označení původu zapsaných na úrovni Společenství nebo na základě Lisabonské dohody by se v rámci jednotného trhu pro odlišné výrobky podstatně lišila v závislosti na použití jednoho či druhého z výše uvedených ustanovení.

192 Skutečnost, že ochrana přiznaná na základě Lisabonské dohody platí pouze tehdy, když jsou výrobky, na které se vztahuje dotčené označení původu, a výrobky, na které se vztahuje označení, které mu může způsobit újmu, totožné nebo přinejmenším podobné, však nebrání tomu, aby smluvní strany Lisabonské dohody mohly ve svém vnitrostátním právním řádu stanovit rozsáhlejší ochranu.

193 Článek 4 Lisabonské dohody ostatně uvádí, že ustanovení uvedené dohody nikterak nevylučují již platnou ochranu označení původu poskytovanou v jednotlivých smluvních státech, na podkladě jiných mezinárodních ujednání, nebo na podkladě národního zákonodárství nebo judikatury.

194 Ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, převzatá do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, jak byla použita francouzskými soudy na ochranu označení původu zapsaných na základě Lisabonské dohody, se začleňují do této systematiky.

195 Tato ustanovení, která stanoví, že zeměpisný název, který tvoří označení původu, nebo jakákoli jiná zmínka jej evokující nemohou být použity pro žádný podobný výrobek, umožňují označením původu zapsaným na základě Lisabonské dohody požívat ochrany stanovené v článku 3 uvedené dohody proti jakémukoli napodobování nebo přisvojování. V této souvislosti pokud by dotčené výrobky byly totožné nebo podobné, označení původu uplatňovaná společností Budvar, uvedená v bodě 16 výše, by mohla být chráněna na základě francouzského práva, aniž by bylo třeba prokazovat, že tato označení jsou na francouzském území obecně známá, ani *a fortiori,* že tato obecná známost může být zneužita nebo oslabena.

196 Ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, převzatá do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, která krom toho stanoví, že zeměpisný název, který tvoří označení původu, nebo jakákoli jiná zmínka jej evokující nemohou být použity pro žádný jiný výrobek nebo službu, pokud toto užívání může zneužít nebo oslabit obecnou známost označení původu, umožňují označením původu zapsaným na základě Lisabonské dohody požívat rozsáhlejší ochrany, než je ochrana stanovená uvedenou dohodou. Tato rozsáhlejší ochrana však podléhá určitým podmínkám.

197 Z předcházejícího vyplývá, že na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí společnost Budvar, podmínky stanovené čl. L. 641-2 čtvrtým pododstavcem code rural v případě odlišných výrobků nejsou restriktivnější než podmínky stanovené Lisabonskou dohodou.

198 Pro úplnost Soud uvádí, že Mezinárodní úřad WIPO, který spravuje Lisabonskou dohodu, sám ve veřejném dokumentu ze dne 8. června 2000 nazvaném „Možná řešení v případě kolize mezi ochrannými známkami a zeměpisnými označeními a v případě kolize mezi homonymními zeměpisnými označeními", dostupném na internetové stránce WIPO pod číslem SCT/5/3, který byl distribuován na pátém zasedání Stálé komise pro právo ochranných známek, právo vzorů a zeměpisných označení, zdůraznil následující:

„Kterýkoli oprávněný uživatel zeměpisného označení má právo zabránit komukoli v užívání tohoto zeměpisného označení, pokud výrobky, na nichž je užíváno, nemají označený zeměpisný původ. Jako ochranné známky i zeměpisná označení podléhají zásadě ‚speciality', to znamená, že jsou chráněna pouze pro typ výrobků, na nichž jsou skutečně užívána, a zásadě ‚teritoriality', to znamená, že jsou chráněna pouze na určitém území a podléhají zákonným a podzákonným předpisům na tomto území. Pro zeměpisná označení, která mají dobré jméno, existuje výjimka ze zásady speciality. V současné době smlouvy spravované WIPO nebo dohoda [o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví] nestanoví rozšíření ochrany na tuto zvláštní kategorii zeměpisných označení." (bod 20 dokumentu SCT/5/3)

K důkazu o obecné známosti dotčených označení původu na francouzském území v případě odlišných výrobků

199 Zaprvé je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 188 výše, že ochrana přiznaná Lisabonskou dohodou se uplatní tehdy, když jsou dotčené výrobky totožné nebo podobné.

200 Zadruhé je namístě konstatovat, že výrobky dotčené ve věci T-57/04, tedy výrobky, na které se vztahuje přihlášená obrazová ochranná známka – které spadají do tříd 16, 21, 25 a 30, neboť výrobky spadající do třídy 32 jsou předmětem věci T-71/04 – a výrobky, na které se vztahují označení původu uplatňovaná společností Budvar s ohledem na čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94 – které spadají do třídy 32 – jsou odlišné. Žádný z účastníků sporu nezpochybňuje tuto skutkovou okolnost, na kterou mimoto poukázal odvolací senát.

201 Zatřetí na základě ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, převzatých do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, jak je používají francouzské soudy na ochranu označení původu zapsaných na základě Lisabonské dohody, zeměpisný název, který tvoří označení původu, nebo jakákoli jiná zmínka jej evokující nemohou být použity pro žádný jiný výrobek nebo službu, jestliže toto užívání může zneužít nebo oslabit obecnou známost označení původu. Jak bylo uvedeno v bodě 196 výše, toto ustanovení umožňuje označením původu zapsaným na základě Lisabonské dohody požívat rozsáhlejší ochrany, než je ochrana stanovená uvedenou dohodou.

202 Začtvrté v tomto rámci je v souladu se zásadou teritoriality ochrana označení původu upravena právem země, ve které je ochrana požadována (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. listopadu 1992, Exportur, C-3/91, Recueil, s. I-5529, bod 12). Tato ochrana je tedy určena právem této země s ohledem na skutkové okolnosti, které v ní převažují.

203 Zapáté je namístě uvést, že obecná známost označení původu závisí na dojmu z těchto označení původu u spotřebitelů. Tento dojem závisí sám hlavně na zvláštních vlastnostech, a obecněji na jakosti výrobku. Právě z jakosti vychází v konečném výsledku obecná známost výrobku, přičemž tato obecná známost může být více či méně velká.

204 Z těchto skutečností vyplývá, že odvolací senát nepochybil, když měl za to, že společnost Budvar měla prokázat, že dotčená označení původu jsou na francouzském území obecně známá. Tento důkaz měl zejména umožnit stanovit dojem, který dotčená označení původu vyvolávají u francouzských spotřebitelů.

205 Odvolací senát konstatoval, že společnost Budvar takovou obecnou známost na francouzském území neprokázala. Společnost Budvar u Soudu, zvláště v rámci své žaloby, nezpochybnila skutkové zjištění odvolacího senátu k této skutečnosti. Společnost Budvar ve skutečnosti tvrdí, že obecnou známost dotčených označení původu lze předpokládat na základě ustanovení francouzského práva nebo zápisu provedeného na základě Lisabonské dohody.

206 Zaprvé je namístě uvést, že předpoklady o obecné známosti uplatněné společností Budvar nelze považovat za objektivní skutečnosti umožňující konkrétně zjistit obecnou známost dotčených označení původu na francouzském území nebo případně posoudit její rozsah.

207 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že cour d'appel v Paříži v rozsudku Habana, bod 106 výše, upřesnil, že je „nezpochybnitelné a dostatečně prokázané dokumenty předloženými v rámci diskuze (zejména úryvkem z knihy *La grande histoire du cigare*, jakož i různými výňatky z tisku), že havanský doutník pocházející z Kuby má výjimečné dobré jméno a je obecně považován za jeden z nejlepších na světě". Z toho vyplývá, že cour d'appel v Paříži k tomu, aby v tomto případě ověřil, zda jsou splněny podmínky stanovené čl. L. 115-5 čtvrtým pododstavcem code de la consommation, který přebírá ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, vycházel z objektivních skutečností a nepředpokládal obecnou známost označení původu dotčených v této věci. Právě tyto objektivní skutečnosti mu umožnily konstatovat, že

obecná známost dotčených označení původu je „výjimečná", a mít krom toho za to, že zneužití obecné známosti označení natolik evokativního a „věhlasného" by mohlo způsobit oslabení této obecné známosti, zejména ve Francii.

208 Pokud jde konkrétně o ustanovení francouzského práva uvedená společností Budvar, je namístě konstatovat, že čl. L. 641-2 druhý pododstavec code rural neumožňuje předpokládat jakoukoli obecnou známost dotčených označení původu na francouzském území. Toto ustanovení stanoví: „Za níže uvedených podmínek mohou být [zemědělské nebo potravinářské výrobky, nezpracované nebo zpracované] předmětem chráněného označení původu, splňují-li ustanovení článku L.115-1 code de la consommation, je-li jejich obecná známost řádně prokázána a jsou-li předmětem schvalovacích řízení." Jak v podstatě správně uvádí odvolací senát, toto ustanovení se nepoužije na označení původu zapsaná na základě Lisabonské dohody, ale týká se postupu získání „chráněného označení původu" ve Francii. Žádný předpoklad obecné známosti na francouzském území pro označení původu zapsaná na základě Lisabonské dohody tedy z tohoto ustanovení nemůže vyplývat.

209 Tento závěr nelze vyvrátit tím, že francouzské soudy mimoto uplatňují ustanovení čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, která přebírají ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, aby poskytly rozsáhlejší ochranu označením původu zapsaným na základě Lisabonské dohody, jestliže jsou dotčené výrobky odlišné. Je totiž namístě rozlišovat mezi podmínkami uznání označení původu a podmínkami jejich ochrany podle francouzského práva. I když tedy francouzské soudy poskytují označením původu zapsaným na základě Lisabonské dohody rozsáhlejší ochranu, než je ochrana stanovená uvedenou dohodou, zejména podle ustanovení čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural, převzatých do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, to proto ještě neznamená, že se u těchto označení původu předpokládá obecná známost na základě postupu o uznání použitelného na chráněná označení původu, zapsaná ve

Francii. Je namístě navíc zdůraznit, že takový předpoklad obecné známosti na základě čl. L. 641-2 druhého pododstavce code rural nevyplývá z písemností předložených v rámci diskuze a zvláště z rozsudku cour d'appel v Paříži Habana, bod 106 výše.

210 Pokud jde o ustanovení Lisabonské dohody, ani ta neumožňují předpokládat obecnou známost označení původu, uplatňovaných společností Budvar, na francouzském území. Nejprve je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 188 výše, že ochrana přiznaná uvedenou dohodou se netýká situací, ve kterých jsou dotyčné výrobky odlišné, jak je tomu v projednávaném případě. Lisabonská dohoda tedy nemůže mít vliv na důkaz o obecné známosti dotčených označení původu na francouzském území v případě odlišných výrobků. Krom toho je namístě z faktického hlediska uvést, že i když článek 2 Lisabonské dohody stanoví, že „[z]emí původu je ta země, jejíž jméno nebo jméno její krajiny nebo místa tvoří označení původu, které poskytlo výrobku jeho obecnou známost", nelze z tohoto ustanovení vyvozovat, že označení původu zapsaná na základě Lisabonské dohody jsou obecně známá na území každé ze smluvních stran uvedené dohody.

211 Ze všech těchto skutečností vyplývá, že odvolací senát nepochybil, když měl za to, že společnost Budvar neprokázala, že označení původu jsou ve Francii obecně známá, a že tedy jeden ze znaků spadajících do působnosti ochrany přiznané čl. L. 641-2 čtvrtým pododstavcem code rural, převzatým do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, v projednávané věci není naplněn.

212 Jen pro úplnost je třeba uvést, že odvolací senát nejenže konstatoval, že společnost Budvar neprokázala, že dotčená označení původu jsou na francouzském území obecně známá, ale dodal, že společnost Budvar „neprokázala, jak by obecná známost označení původu, za předpokladu, že existuje, mohla být zneužita nebo oslabena,

pokud by [společnost Anheuser-Busch] byla oprávněna užívat obrazovou ochrannou známku obsahující výraz ‚Budweiser' pro přihlašované výrobky spadající do tříd 16, 21, 25 a 30" (bod 53 napadeného rozhodnutí).

213 Je třeba zdůraznit, že ustanovení čl. L. 642-1 čtvrtého pododstavce code rural, převzatá do čl. L. 115-5 čtvrtého pododstavce code de la consommation, upřesňují, že zeměpisný název, který tvoří označení původu, nebo jakákoli jiná zmínka jej evokující nemohou být použity pro žádný podobný výrobek ani „pro žádný jiný výrobek nebo službu", jestliže „toto užívání" může zneužít nebo oslabit obecnou známost označení původu. Užívání zeměpisného názvu, který tvoří označení původu pro konkrétní „výrobek" nebo „službu", je tedy tím, co musí být způsobilé zneužít nebo oslabit obecnou známost označení původu. Tento výrobek nebo tato služba tak nezbytně přicházejí do úvahy při posouzení nebezpečí zneužití nebo oslabení obecné známosti označení původu.

214 Tento výklad je potvrzen francouzskou judikaturou, zejména rozsudkem cour d'appel v Paříži Habana (bod 106 výše).

215 Cour d'appel v Paříži v tomto rozsudku učinil následující zjištění:

„Vzhledem k tomu, že společnost Aramis uvedla na trh a distribuuje pánský parfém s názvem ‚havana' [...]; že forma lahvičky [...] evokuje z důvodu svého podlouhlého tvaru zakončeného stříbrným kovovým uzávěrem tvar právě spotřebovávaného doutníku [...]

Vzhledem k tomu, že není zpochybňováno, že uvedení nového parfému na trh zahrnuje významné finanční riziko a že je pro zmenšení tohoto rizika třeba upoutat pozornost veřejnosti, která nezná jeho vůni, tím, že u veřejnosti evokativní mocí, kterou může šířit, vyvolá zvláště atraktivní dojem [...]

Volba [...] výrazu ‚havana' pro propagaci luxusního parfému určeného mužům není žádnou náhodou, ale vyjadřuje záměrnou vůli společnosti šířit zvláště silnou evokativní mocí, jejíž je nositelem, prestižní, smyslný dojem a dojem dobrého vkusu, který je spojen s havanským doutníkem a jenž vychází z kotoučů dýmu [...]"

216 Z toho vyplývá, že cour d'appel v Paříži z velké části vycházel z výrobku, jehož se týkalo užívání zeměpisného názvu tvořícího dotčené označení původu, aby dospěl k závěru, že obecná známost tohoto označení mohla být zneužita nebo oslabena.

217 Tento přístup byl krom toho následován francouzskými soudy v rámci ochrany francouzských chráněných označení původu. Cour d'appel v Paříži tak ve svém rozsudku ze dne 15. prosince 1993 týkajícím se ochrany chráněného označení původu Champagne, který byl rovněž uplatněn společností Budvar u oddělení OHIM, upřesnil, že „odvolatelé tím, že použili název Champagne pro uvedení nového luxusního parfému na trh, tím, že zvolili prezentaci připomínající uzávěr charakteristický pro láhve tohoto vína, a tím, že v reklamní kampani použili dojem a chuťové pocity radosti a oslavy, které navozuje, chtěli vytvořit atraktivní dojem pocházející z proslulosti sporného označení".

218 V projednávané věci je namístě konstatovat, že společnost Budvar u oddělení OHIM, a zvláště u odvolacího senátu, nerozvinula skutečnosti směřující k prokázání toho, že

užívání dotčeného zeměpisného označení, konkrétně pro výrobky, kterých se týká přihlášená obrazová ochranná známka, uvedené ve třídách 16, 21, 25 a 30, mohlo zneužít nebo oslabit obecnou známost – za předpokladu, že byla na francouzském území prokázána – dotčených označení původu. Je třeba dodat, že jelikož jde o otázku čistě hypotetickou, společnosti Budvar příslušelo, aby svůj návrh dostatečně upřesnila, aby OHIM mohl rozhodnout v plném rozsahu o jejích požadavcích.

219 S ohledem na všechny předcházející důvody musí být druhá část jediného žalobního důvodu vzneseného společností Budvar zamítnuta.

220 V důsledku toho, aniž by bylo namístě vyjadřovat se k doplňujícím argumentům uplatněným společností Anheuser-Busch, musí být žaloba společnosti Budvar zamítnuta v plném rozsahu. Navíc, pokud jde o doplňující argumenty uplatněné společností Anheuser-Busch, mají-li být chápány jako autonomní důvod vycházející z čl. 134 odst. 2 jednacího řádu, je třeba uvést, že je tento důvod neslučitelný s vlastními návrhovými žádáními vedlejší účastnice, a musí být tedy zamítnut [viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 16. listopadu 2006, Jabones Pardo v. OHIM – Quimi Romar (YUKI), T-278/04, Sb. rozh. s. II-90, body 44 a 45]. Doplňující argumenty uplatněné společností Anheuser-Busch totiž směřují v podstatě ke zpochybnění některých skutkových a právních aspektů uplatněných odvolacím senátem. Společnost Anheuser-Busch přitom nenavrhovala zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí na základě čl. 134 odst. 3 jednacího řádu.

II – *Věc T-71/04*

221 Dopisem zaslaným kanceláři Soudu dne 8. května 2007 společnost Anheuser-Busch informovala Soud o tom, že svou přihlášku ochranné známky Společenství k zápisu vzala zpět, pokud jde o výrobky spadající do třídy 32. Společnost Anheuser-Busch předložila kopii podání zpětvzetí přihlášky k zápisu předaného OHIM dne 8. května 2007.

222 Jelikož se předmět žaloby ve věci T-71/04 týká konkrétně zápisu ochranné známky přihlášené pro výrobky spadající do třídy 32, společnost Anheuser-Busch se domnívá, že již není namístě pokračovat v řízení u Soudu.

223 Pokud jde o náklady řízení, společnost Anheuser-Busch ponechává na úvaze Soudu, aby v tomto ohledu přijal vhodné rozhodnutí.

224 Po znovuotevření ústní části řízení, o kterém bylo rozhodnuto usnesením ze dne 14. května 2007, Soud vyzval OHIM a společnost Budvar, aby předložily svá vyjádření k návrhu na nevydání rozhodnutí ve věci společnosti Anheuser-Busch, což učinily ve stanovených lhůtách.

225 Dopisem zaslaným kanceláři Soudu dne 16. května 2007 OHIM potvrdil, že přihláška ochranné známky Společenství k zápisu byla vzata zpět, pokud jde o výrobky spadající do třídy 32, a uvedl, že již není namístě rozhodovat ve věci T-71/04. Pokud jde o náklady řízení, OHIM Soud žádá, aby mu nebyla uložena jejich náhrada.

226 Dopisem zaslaným kanceláři Soudu dne 22. května 2007 společnost Budvar vzala zpětvzetí přihlášky ochranné známky Společenství k zápisu, pokud jde o výrobky spadající do třídy 32, na vědomí a požádala o to, aby Soud vydal rozhodnutí o nákladech řízení.

227 Ústní část řízení byla ukončena znovu dne 24. května 2007.

228 V souladu s článkem 113 jednacího řádu Soudu stačí v projednávaném případě konstatovat, že s ohledem na zpětvzetí přihlášky k zápisu, pokud jde o výrobky spadající do třídy 32, se žaloba ve věci T-71/04 stala bezpředmětnou. Z toho vyplývá, že Soud ve věci již nerozhodne.

K nákladům řízení

I – *Věc T-57/04*

229 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

230 Vzhledem k tomu, že OHIM a společnost Anheuser-Busch požadovaly náhradu nákladů řízení a společnost Budvar neměla ve věci T-57/04 úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

II – *Věc T-71/04*

231 Podle čl. 87 odst. 6 jednacího řádu není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne o nákladech řízení Soud dle volného uvážení.

232 Soud se v projednávaném případě domnívá, že okolnosti odůvodňují, aby byla společnosti Anheuser-Busch uložena náhrada nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Ve věci T-57/04:

— **se žaloba zamítá;**

— **společnosti Budějovický Budvar, národní podnik, se ukládá náhrada nákladů řízení.**

2) Ve věci T-71/04:

— **již není namístě o žalobě rozhodovat;**

— **společnosti Anheuser-Busch, Inc., se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. června 2007.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

M. Vilaras

Obsah

Právní rámec ... II - 1835

I – Mezinárodní právo ... II - 1835

II – Právo Společenství ... II - 1838

III – Vnitrostátní právo ... II - 1842

Skutečnosti předcházející sporu ... II - 1845

I – Přihláška ochranné známky Společenství podaná Anheuser-Busch ... II - 1845

II – Námitky podané proti přihlášce ochranné známky Společenství ... II - 1847

III – Rozhodnutí námitkového oddělení ... II - 1850

IV – Rozhodnutí druhého odvolacího senátu OHIM ... II - 1851

Návrhová žádání účastníků řízení ... II - 1854

I – Věc T-57/04 ... II - 1854

II – Věc T-71/04 ... II - 1855

Právní otázky ... II - 1856

I – Věc T-57/04 ... II - 1856

A – K přípustnosti druhého bodu návrhových žádání společnosti Budvar II - 1856

B – K věci samé ... II - 1857

1. K první části, týkající se nepoužitelnosti čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural ... II - 1859

a) Argumenty účastníků řízení ... II - 1859

Argumenty společnosti Budvar ... II - 1859

Argumenty OHIM ... II - 1862

Argumenty společnosti Anheuser-Busch ... II - 1866

b) Závěry Soudu ... II - 1869

2. Podpůrně k druhé části, týkající se nesprávného použití čl. L. 641-2 čtvrtého pododstavce code rural odvolacím senátem ..... II - 1877

a) Argumenty účastníků řízení ..... II - 1877

Argumenty společnosti Budvar ..... II - 1877

Argumenty OHIM ..... II - 1882

— K nezbytnosti prokázat obecnou známost označení původu II - 1882

— Ke zneužití nebo oslabení obecné známosti označení původu ..... II - 1887

Argumenty společnosti Anheuser-Busch ..... II - 1889

b) Závěry Soudu ..... II - 1892

Ke slučitelnosti podmínek stanovených čl. L. 641-2 čtvrtým pododstavcem code rural s ustanoveními Lisabonské dohody pro odlišné výrobky ..... II - 1894

K důkazu o obecné známosti dotčených označení původu na francouzském území v případě odlišných výrobků ..... II - 1898

II – Věc T-71/04 ..... II - 1905

K nákladům řízení ..... II - 1907

I – Věc T-57/04 ..... II - 1907

II – Věc T-71/04 ..... II - 1907